

FLORETISTELE ROMÂNIEI
CAMPIOANE MONDIALE

SPORT

OCTOMBRIE 1969

20

DINU
și
EUSEBIO
au expresia
perfectă a
victoriei și
înfrângerii

Foto: Paul ROMOȘAN

ÎN ACEST NUMĂR

6 PAGINI

consacrate victoriei asupra
PORTUGALIEI

MECIUL ROMÂNIA-PORTUGALIA a durat (de fapt) un an

INVINGĂTORII PORTUGALIEI 1969. De la stînga la dreapta: DELEANU, DOBRIN, DUMITRACHE, DEMBROVSKI, NUNWEILLER VI, DINU, SĂTMĂREANU, DAN, HĂLMĂGEANU, RĂDUCANU și LUCESCU (căpitanul echipei).

DUMITRACHE la capătul uneia din frumoasele sale acțiuni cu Dobrin. În stînga, Hilario (căpitanul echipei) sprintează pentru a-l «acoperi» pe portarul Damas.

Da, într-adevăr... Această frumoasă victorie asupra Portugaliei, care readuce echipa lui Eusebio în umbră, după strălucitorul con de lumină londonez, a fost **lucrată** un an de zile.

Cine și-ar fi închipuit în seara aceluia 0-3 de la Lisabona, «realizat» acum un an, că în ziua de 12 octombrie 1969, România va fi liderul clasamentului, cu 7 puncte, în timp ce echipa lusitană va fi lanterna grupei, cu 3 puncte?

Și totuși, aceasta este realitatea.

Fluierul de începere a meciului care s-a încheiat prin victoria de duminică s-a dat, de fapt, la 6 noiembrie, anul trecut, o dată cu venirea echipei Angliei. Așa cum spunea Mircea Lucescu în paginile revistei noastre, «**jucătorii români datorează enorm lui Bobby Charlton**». E în această afirmație mai mult decît o încercare de metaforă. Jucătorii englezi au redat echipei noastre încrederea pe care s-au străduit s-o capete mai bine de 45 de promoții de internaționali români.

A urmat meciul de pe Wembley, care a fost, de fapt, actul de naștere al noii echipe a României. Acel 1-1 de pe Wembley a constituit un pas nou spre **încredere**.

Curajul de a fi aruncat în luptă echipa României contra Angliei, la 15 ianuarie adică într-o zi cînd, în mod obișnuit, fotbalul românesc dormitează, în general, sub plapuma zăpezii, a fost răsplătit din plin. Pe Wembley, echipa României a acumulat mar cantități de rezistență și orgoliu, cu care avea să înfrunte, la Atena, noua echipă a

PUBLICUL
 La inimile voastre vii,
 Ce pe teren in piept băteau
 Tribunele adăugau
 Bătaia altor zeci de mii.
 Aurelian PĂUNESCU

Greciei (patru goluri in poarta Portugaliei) și să învingă Elveția, chiar la Lausanne, într-o seară de neuitat.

Cu 50 de zile înainte meciului cu Portugalia, echipa României a mai acceptat un joc «împotriva tuturor calculelor», când forma ei nu era și nici nu putea fi bună. Meciul de la Belgrad a fost să fie o nouă reușită strategică pe drumul spre încheierea echipei pentru Portugalia.

Echipa României l-a învins, așadar, pe Eusebio. Și a făcut-o de o manieră incontestabilă. Ea a mai avut cel puțin trei ocazii clarissime, din faze de mare clasă, care au stîrnit aplauzele lui Salddanha, selecționerul echipei Braziliei.

Echipa României a combinat momentele de virtuozitate în atac cu momente de joc aplicate, atingînd, prin această alternanță, ritmul unei echipe care știe ce vrea.

Așadar, după bătălii îndelungate, care au durat un an întreg, echipa națională a României oferă iubitorilor fotbalului nostru un buchet de reușite care depășește cu mult resursele vitale ale balonului nostru rotund.

Fie ca această «explozie» a tricolorilor să dinamizeze întreaga arie a fotbalului nostru, astfel ca succesul să nu fie doar rodul unor momente de competență, dăruire sau inspirație, ci consecința logică a unor ample desfășurări cantitative și calitative.

Pînă atunci, însă, un sincer «bravo!» celor 11 tricolori care i-au învins pe purtătorii frumoasei medalii de bronz londoneze.

DOBRIN - DUMITRACHE

A fost o vreme cind echipa națională căuta din răspuțeri un virf de atac și nu-l găsea, în ciuda eforturilor. În numai cîțiva ani s-au perindat prin fața rampei Mateianu și Ion Ionescu, Sasu și Frăgîlă, Dridea și Badea, ca să nu dăm decît 5-6 nume. Găsirea «soluștilor» părea de nereșolvat. Chiar și în ultima vreme, tricourile-tentativ se perindau sub puterea formei sportive. Să-l amintim pe Domide — cel care a parafat victoria asupra Elveției, la București, să-l amintim pe Tufan — autorul superbeii centrări în piciorul lui Michaud, la Lausanne.

Și iată că duminică s-a constituit cel mai seducător tandem din ultimii ani: Dobrin-Dumitrache.

Ce anume a prezidat formarea acestui cuplu care avea ca sustinători doar entuziasmul publicului în fața spectacolului oferit de... Dobrin și Dumitrache?...

Disputele au fost aprige. S-a spus deseori că Dobrin e un jucător de varietate; că Dumitrache are o fragilitate «confirmată» la Oradea sau la Craiova.

Da!... Disputele au fost aprige, așa cum sînt ele ori de cîte ori e vorba de iudecarea unor «inspirații» prin optica banalității.

În cele din urmă, Dumitrache și Dobrin s-au întîlnit pe teren. Dumitrache — cu urmele unui accident la genunchi, Dobrin — cu urmele unor traumatisme psihice determinate de... neîncredere.

Duminică, 12 octombrie 1969, împotriva Portugaliei, Dobrin și

Dumitrache ne-au oferit cîteva momente de virtuozitate din doi care dovedesc că fenta nu moare nici măcar în meciurile «pe muche de cușic», cînd e descrisă de virtuozii ai balonului rotund.

Dobrin a împlinit recent 22 de ani. Dumitrache are doar 21. Cîte echipe naționale pot alinia în momentul de față două virtuți «sub 23»?

Să sperăm că acești doi jucători vor ști să fie și de azi înainte șefii de atac ai echipei României. Să sperăm că ei își vor aminti de o poveste destul de tristă, care începe cam așa: «A fost o dată, în România, o mare aripă... Aripa se numea Pircălab-Varga... Și, într-o bună zi această aripă n-a mai vrut să zboare...»

1. DOBRIN, marele maestru al fentei, se desprinde de Torres.
2. GOOOL!! Trio-ul «victoriei» (Dobrin, Nunweiler VI, Dumitrache) jubilează.
3. SĂTMĂREANU, cel mai elegant dintre fundașii români, a atras admirația selecționerului brazilian Salddanha.

1. DELEANU (căzut) a încheial în trombă partida cu Portugalia. Deasupra lui, în careul portughez, Nelson.

2. Șutează EUSEBIO! Hălămeșanu va bloca fără dificultate mingea, Dan este gata să intervină, ilustrând capacitatea de înfrângere a apărătorilor noștri.

3. Ori de câte ori mingea a ajuns la NUNWEILLER VI, ea arăma firul ierbii, în cel mai stil.

4. O mică «ciocnire» DUMITRACHE—EUSEBIO. În timp ce Eusebio prinde mingea, simultan cu fluierul arbitrilor, Dumitrache nu și-a epuizat elanul ofensiv.

1

ANGELO

În galeria nesfârșită a antrenorilor echipei naționale a României, Angelo Niculescu ocupă un loc aparte.

Ce s-a adus Angelo Niculescu în echipa națională? S-ar putea vorbi mult pe tema asta. Cred, însă, că nimic nu este mai important decât faptul că Angelo Niculescu a instaurat calmul, modestia și încrederea în rindurile echipei.

Fotbaliștii noștri l-au văzut pe Angelo Niculescu în seara jocului de la Lisabona. Și au simțit imediat, din detașarea cu care vorbea Angelo, că nimic nu e pierdut.

Fotbaliștii noștri l-au regăsit pe Angelo, în vestiar, după Wembley, și au văzut că antrenorul nu e uluit de performanța de a fi remizat în patria fotbalului.

Fotbaliștii noștri l-au îmbrățișat pe Angelo după Atena, dar au primit imediat o replică neașteptată: «Să lăsăm îmbrățișările. Am fi putut câștiga». Fotbaliștii noștri l-au văzut pe Angelo dînd declarații ziariștilor români și străini, la câteva minute după Lausanne. Și au tresărit, iarăși, uluiți de faptul că Angelo vorbea fără efuziuni, ca și cum ar fi câștigat nu meciul cel mai greu pentru Mexic, ci o simplă întâlnire, «de serviciu», cu un sparring-partener de ocazie.

Și s-a apropiat ziu meciului cu Portugalia. Norii se adunau. Emoția pătrundea în toate inimile. Un singur om, aș îndrăzni să spun, nu avea zovăieli. Acesta era Angelo Niculescu. Și totuși, împrejurările amenințau să-l zdrobească pe acest temerar care sfida oscilațiile unora și scepticismul multora.

3

4

După miercuri de tristă memorie, cînd Rapid a propus suspendarea lui Dan și Răducanu, Angelo a răspuns simplu: «Am încredere în Dan și Răducanu». Și să nu uităm că Angelo a fost marele girant al lui Dan și Răducanu, într-un moment în care foarte mulți se spălaseră pe mâini.

Cu foarte puțin timp înainte de meciul cu Portugalia Dobrin a fost trecut pe tușă în jocul cu Steagul roșu. Angelo s-a rezumat să zîmbească.

Apoi au venit portughezii, cu întreaga lor aureolă. Angelo s-a limitat la câteva vorbe: «Sînt ulmit de optimismul acestei echipe care se află pe ultimul loc al grupului și-l vizitează pe liderul ei».

Acesta este Angelo Niculescu, omul care s-a alungat, în mare măsură, boema și teribilismul din echipa națională. N-am putea încheia aceste rînduri fără a-l aminti pe Ciogli-«baci» Vogl. Deși vârsta nu-i mai permite să fie mereu în focul luptei, Emerich Vogl a fost un sfetnic foarte bun. Pentru cronicari sînt de-a dreptul fascinante «repor-tajele» pe care Vogl le-a prezentat după vizitele făcute în Grecia, în Elveția și în Portugalia. Ele sînt adevărate exemple de competență și sinteză, care au oferit echipei naționale toate elementele adversarilor apropiați.

Se spune despre jucători că ei sînt autorii victoriilor, în timp ce antrenorii sînt, întotdeauna, autorii înfrîngerilor. Am simțit nevoia de a atenua acest ciudat, dar (din păcate etern paradox.

TIMEO DANAOS

...sau mă tem de greci, cum s-a spus acum trei mii de ani, la Troia.

După euforia victoriei asupra Portugaliei, e bine să strângem rîndurile pînă la 16 noiembrie. Veți spune că principiul logic «cine poate mai mult (adică, în fața Portugaliei) poate și mai puțin» (adică, în fața Greciei) e perfect aplicabil în cazul jocului din noiembrie, dar nu e chiar așa.

La ora cînd scriu aceste rînduri, nu cunosc rezultatul meciului Grecia-Elveția, dar el contează mai puțin. Oricum, meciul cu Grecia e un joc greu. Și sînt multe motivele care invită la prudență. Să nu uităm că grecii s-au condus pe portughezi cu 2-0 la Porto. Să nu uităm că grecii i-au dominat intens pe elvețienii la Zurich. Să nu uităm că schimbarea antrenorului s-ar putea solda cu o nouă mobilizare a taberei grecești, mai ales că «problema Domazos» a fost rezolvată.

Meciul cu Grecia nu trebuie subestimat. E adevărat, fotbalistii eleni nu ne-au învins niciodată, dar această «remiză» nu mai e de mult o premiză în fotbal. Îmi aduc în minte că Cehoslovacia (pentru «World Cup '66») avea nevoie de un joc egal cu Țara Galilor, acasă. Și totuși pînă la urmă, modesta echipă a Țării Galilor i-a învins pe vice-campionii mondiali, chiar la Praga.

Jocul cu Grecia trebuie să fie încununarea celui mai frumos an fotbalistic din istoria balonului nostru românesc.

Prin eventuala victorie, de toți așteptată, asupra Greciei, echipa națională a României ar prezenta posibilități următorul bilanț 1969:

1. Un draw pe Wembley...
2. O victorie asupra Elveției, în patria lui Karl Rappan creatorul betonului.
3. O «remiză» la Belgrad, cu vice-campionii Europei, conduși de Djajić.
4. O victorie asupra Portugaliei lui Eusebio.
5. CALIFICAREA ÎN TURNEUL FINAL AL CAMPIONATULUI MONDIAL, DŪPĂ 31 (!) DE ANI.

Iată un (eventual) palmares greu de egalat...

Paginile de fotbal de
Ioan CHIRILĂ
Fotografiile
Paul ROMOȘAN și Ion MIHĂICĂ

Un start athletic? Nu! E numai ștafeta DELEANU-ICESCU, pentru înfringerea lui Pedro Gompz.
DEMBROVSKI a muncit enorm, legînd toate compartimentele. Iată-l conducînd balonul, cu o ușurință «kalbernă».
EUSEBIO refuză să creadă că peste cîteva minute Portugalia va fi eliminată din campionatul mondial. Dan pregăste un nou asalt.
Scenă de balet, cu DOBRIN în prim-plan. Goncalves nu e «deschiderea» necesară.

FLORETISTELE ROMÂNIEI campioane mondiale

**ILEANA
DRÎMBĂ**
medalia de
argint
la
întrecerea
individuală

Ne-a sosit vestea triumfului floretistelor **OLGA SZABO, MARIA VICOL, ILEANA DRÎMBĂ, ANA ENE și SUZANA ARDELEANU** care, în disputa pe echipe a campionatului mondial de la Havana, au cucerit titlul suprem. Așadar, medaliei de argint, de la proba individuală, a Ilenei Drîmbă, s-a alăturat, în vitrina noastră cu trofee, și o medalie de aur, cea de campioane mondiale.

Felicităm cu toată căldura fetele noastre pentru marea lor performanță și le urăm ca în continuare să lupte cu aceeași dăruire, pe toate planșele de pe glob, pentru bunul renume al scrimei și al sportului românesc, în general.

BASCHEȚUL EUROPEAN ȘI-A DESEMNA VALORILE

În fotografii

1. Echipa U.R.S.S., salutând după victoria finală, publicul napolitan.
2. Ivo Daneu, omul de șoc al cvintetului iugoslav, nu și-a dezmințit nici în Italia faima de care se bucură în rândul marilor jucători ai lumii.
3. Tarău (România) — om de primă formație — încearcă un «cirtlig» în meciul cu Suedia.
4. Radu Diaconescu, «spiridușul» echipei române, și-a «aruncat în aer» adversarul direct, grecul Peppas, și va marca spectaculos.
5. Andreev ascultă cu multă atenție de la înălțimea sa (2,15 m) sfaturile antrenorului Alexandr Gomelski. De altfel, el a fost eroul finalei în care și-a anihilat complet adversarul direct (Ciosici) fiind în același timp realizatorul principal al team-ului său.

„MONDIALELE

Prin marea număr de participanți, rezultatele deosebite înregistrate și o organizare ireproșabilă, campionatele mondiale și europene de haltere de la Varșovia au constituit un veritabil succes al acestui sport. Sportivii europeni au dominat aceste întreceri cucerind 6 din cele 10 titluri, celelalte 4 revenind japonezilor (2), unui iranian și unui american.

Dacă trecem în revistă rezultatele vom constata că trei rezultate sînt excepționale. Cel realizat de polonezul Waldemar Bazzanowski la categoria ușoară (445 kg — record mondial), al sovieticului Jan Talts la categoria grea (547,5 kg) și al americanului Joseph Dube (577,5 kg) la categoria super grea.

Campionatul a furnizat și mari surprize. La categoria cocoș, trei favoriți au ieșit din concurs (ratînd cite trei încercări): Baez (Porto Rico), Foldi (Ungaria) și Trebicki (Polonia). Lui Robert Bednarski (S.U.A.), victimă a propriului său antrenor și a juriului, i s-a anulat mișcarea a treia la «aruncat» (deși a fost reușită) ocupînd locul II. În fine, Leonid Jabotinski, ieșit din formă și accidentat, a trebuit să se retragă din concurs.

Reprezentantul țării noastre Z. Fiat a obținut un loc bun la categoria cocoș (al doilea la «europene» și al patrulea la «mondiale»), în timp ce Ion Hortopan a avut o comportare modestă, iar F. Balas a ieșit din concurs, după «împins», fiind din nou accidentat.

2

3

4

5

A 16-a ediție a campionatului european de baschet a reunit la start primele 12 echipe, dintre cele mai bune ale continentului, care au fost împărțite în două grupe. Din seria A (cea mai puternică), cea de la Napoli, a făcut parte și România, alături de Italia, Cehoslovacia, Polonia, Spania și Israel. Jocurile celei de a doua grupe s-au desfășurat la Caserta (localitate situată la aproximativ 25 km de Napoli). Din această grupă au făcut parte U.R.S.S., Bulgaria, Ungaria, Iugoslavia, Grecia și Suedia.

Meciurile s-au disputat la Napoli în Palazzo dello Sport Fuorigotta, construit în 1963, cu o capacitate de peste 10 000 locuri, iar la Caserta în Palazzetto dello Sport, construit în 1969 de administrația provincială, cu o capacitate de circa 2 500 locuri.

Meciul «vedetă» din prima zi de întreceri a opus echipele României și Cehoslovaciei. Spectacolul oferit de jucătorii celor două echipe a fost la înălțime, jucătorii români, impetuoși, decizi în joc, au avut inițiativa în tot timpul meciului, însă în clipele cheie ale întrecerii, când ei făceau pași siguri spre o victorie pe deplin meritată, în «joc» a intrat arbitrul turc Topuzoglu Husamettin care a fost foarte greu de trecut, mult mai greu decît apărarea disperată a jucătorilor cehoslovaci și scor final... 72—70 pentru Cehoslovacia. Păcat!

În ziua a doua: România-Italia. Jucătorii români

îndrăjiți de «succesul» arbitrului turc Topuzoglu, au intrat pe teren decizi să joace o carte mare. Deși Squadra azzurra era frenetic incurajată de cei peste 8 500 de spectatori, românii au luat jocul pe cont propriu și Fortuna le-a suris pînă în ultimele minute, cînd din nou, în mod brutal, și-a făcut apariția în «scenă» un alt cavaler al fluierului, vest-germanul Schober Theodor, care și-a întrecut de departe colegul din ajun, frustrînd pe băieții noștri de o victorie iminentă și cu aceasta, calificarea noastră în prima jumătate a clasamentului final practic încheiată. Scor final, Italia-România 74—62.

Au urmat meciurile cu Israel 75—74 și Spania, scor 78—63 (meci pierdut fără drept de apel) apoi în ziua a cincea de întrecere, ultimul joc în serie cu Polonia. În primul meci al serii România învinge Polonia cu scorul de 95—63! În acest meci jucătorii noștri au făcut o adevărată demonstrație de baschet și au surclasat pur și simplu formația Poloniei. În meciul următor Cehoslovacia învinge Italia. Speranțele delegației noastre reinvie. Intră în funcțiune calculul hîrtiei, dacă în ultimul meci al reuniunii Israelul va învinge Spania, echipa României va rămîne la Napoli și va juca pentru locurile 5—6, dacă nu, va lua drumul Casertei unde va juca pentru locurile 9—10. Spania a învins și România a plecat la Caserta.

La Caserta, România obține două victorii, la Grecia 87—81 și Suedia 95—84 și în felul acesta locul 9 în ierarhia celor mai bune echipe de baschet din Europa. O cădere de patru locuri față de cel obținut la campionatele europene din 1967 de la Helsinki, cădere explicată în rîndurile de mai sus.

Finala pentru locurile 1—2 s-a disputat între giganzii baschetului european: U.R.S.S. și Iugoslavia. A fost o luptă acerbă pentru fiecare punct și jucătorii iugoslavi s-au apropiat de cîteva ori la numai trei puncte de adversarii lor, însă antrenorul Alexander Gomelski a știut să-și conducă elevii la victorie, echipa U.R.S.S. cîștigînd cu scorul 81—73 și în felul acesta al 10—lea titlu de campioană europeană la baschet masculin.

Clasamentul final se prezintă astfel: 1) U.R.S.S. — campioană europeană, 2) Iugoslavia, 3) Cehoslovacia, 4) Polonia, 5) Spania, 6) Italia, 7) Bulgaria, 8) Ungaria, 9) România, 10) Grecia, 11) Israel, 12) Suedia. Din simpla trecere în revistă a clasamentului final se poate observa că patru din primele șase echipe ale acestuia au făcut parte din grupa A de la Napoli, fapt care a întărit presupunerile, și apoi dovezile, asupra deosebitului echilibru de forțe care a existat în sala napolitană.

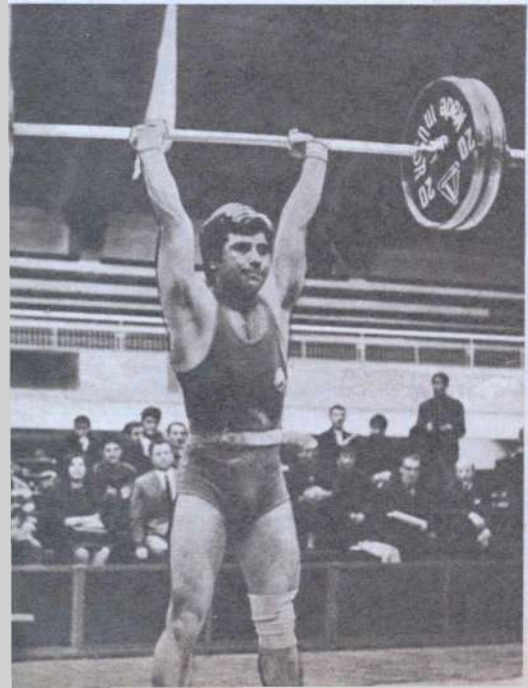
Aurel NEAGU

DE HALTERE LA ÎNĂLȚIME

ZORO FIAT a obținut cea mai bună performanță a vreunui halterofil român la «mondiale» și «europene»: locul 4, respectiv locul 2!

WALDEMAR BASZANOWSKI (trei recorduri ale lumii) campion mondial incontestabil, eroul campionatelor.

ROBERT BEDNARSKI e fericit. Cu 212,5 kg la aruncat a cîștigat titlul mondial. Dar, după cîteva ore, juriul îi va anula mișcarea și Bednarski va ocupa locul II.

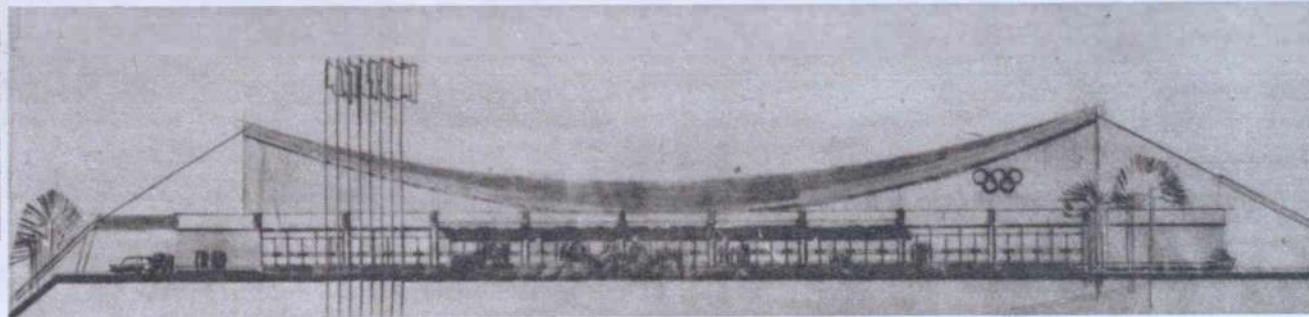
PATINOA

În privința ospitalității, românii au devenit proverbiali. Și cum prin bună ospitalitate se înțelege nu numai o primire caldă, prietenească, ci și crearea pentru mușafiri a unor condiții optime de desfășurare a activității lor, fie cultural-artistice, fie turistice, fie sportive — nici sub acest aspect nu s-ar putea spune că poporul nostru n-ar excela.

Așa se explică, în bună măsură, intensele pregătiri care au început în vederea găzduirii de către țara noastră a unui nou și important eveniment sportiv și anume **CAMPIONATUL MONDIAL DE HO-CHEI** (grupele B și C) programat să se desfășoare în februarie anul viitor pe pistele de gheață românești.

Știrea nu reprezintă, desigur, o noutate. Ea a fost difuzată în întreaga lume încă din primăvara anului 1967. Atunci, Liga internațională de hochei pe gheață a făcut cunoscută reprezentanților presei și radioului hotărârea sa — drept recunoaștere a forței organiza-

După demolarea tribunelor (foto stînga), a început lucrul la acoperirea patinoarului care, în final, va arăta ca în ilustrația de 105.

● Startul în campionatul republican de hochei, ediția 1969-1970 se va da la sfîrșitul acestei luni, mai precis la 27 octombrie, urmînd ca prima manșă să se desfășoare pînă la 10 noiembrie. Jocurile vor avea loc la Poiana Brașov, unde își vor disputa întîietatea, pentru cucerirea titlului de echipă campioană, formațiile Steaua, Dinamo și I.P.G.G. din București, Avîntul Miercurea Ciuc, Agronomia Cluj și Tîrnava Odorhei.

avea loc între 13—15 decembrie, cînd se va deschide la București conferința delegaților țărilor participante la jocurile celor două grupe (B și C) ale campionatului mondial. Cu acest prilej se va stabili programul de desfășurare a jocurilor, va fi desemnat corpul de arbitri, precum și directoratul campionatului.

Pentru grupa B se vor prezenta la conferință reprezentanți ai S.U.A., Po-

● Datorită transformărilor care au loc la patinoarul «23 August», pe pista acestuia nu s-a mai putut desfășura, bineînțeles, nici un fel de activitate. Ne întrebăm, însă, de ce pînă la această dată nu a fost dat în folosință patinoarul artificial «Floreasca». Ce așteaptă cei care se ocupă de administrarea frumoasei baze sportive? Să vină înghețul? Întreprinderea «Ăgrementul»-București a rămas datoare tineretului din Capitală, care așteaptă cu sufletul la gură darea în folosință a pistei de gheață din Floreasca.

● Prima acțiune mai importantă, pregătitoare pentru buna desfășurare a Campionatului mondial de hochei, pe care-l va găzdui țara noastră, va

loniei, R.F. a Germaniei, Iugoslaviei, Norvegiei, României, Japoniei și Elveției, iar pentru grupa C reprezentanții Austriei, Italiei, Ungariei, Bulgariei, Olandei, Danemarcei, Franței, Belgiei și, probabil, ai Angliei.

● La Poiana Brașov s-au întrunit, între 3—6 octombrie, 22 de arbitri de hochei din întreaga țară pentru a participa la un curs de reîmprospătare a cunoștințelor, curs condus de elvețianul Kurt Hauser, președintele corpului de arbitri din Federația internațională. În cadrul dezbaterilor au fost prelucrate și noile modificări ale regulamentului privind bodicecul, pasele, penalizările etc. etc.

ACOPERIT PENTRU MONDIALE

torice românești — de a acorda țării noastre cinstea punerii în scenă a două dintre cele trei acte ale campionatului mondial de hochei, ediția 1970. Și iată, ziua scadenței se apropie. Peste numai câteva luni, Bucureștiul și Galațiul vor intra în atenția lumii hocheiste mondiale pentru calitatea lor de centre organizatoare ale grupelor B și C din campionatul mondial.

Când Galațiul ca centru organizator al unei competiții de hochei, și încă a uneia de o asemenea amploare, desigur că mulți dintre dumneavoastră, dragi cititori, ați rămas, poate, surprinși. Galațiul... și hocheiul. Două substantive care, de mulți, foarte mulți ani nu s-au mai întâlnit asociate, pentru simplul motiv că în noua citadelă a siderurgiei românești, hocheiul era considerat ca decedat de peste trei decenii. Acum iată-l însă reînviat și, mai ales, căutând să se impună prin argumente ferme, convingătoare. La Galați a fost construit un patinoar artificial, superior din toate punctele de vedere celui din Poiana Brașov. Dar, asupra patinoarului artificial din Galați promitem să revenim printr-un reportaj, cu date culese la fața locului. În rândurile care urmează ne vom ocupa pe scurt de locul de desfășurare a grupei B a campionatului mondial de hochei, și anume, de patinoarul artificial «23 August» din București.

Mult visata acoperire a patinoarului este pe cale de a se înfăptui. Lucrările de acoperire au început, e adevărat, târziu, însă așa cum marele stadion «23 August» a fost înălțat în numai câteva luni, cu aceeași viteză — și vrem să credem că nu în dauna calității — va fi realizată și această bază sportivă, gazdă a campionatului mondial de hochei din februarie. În ziua când am vizitat șantierul nu se contura încă nimic din ceea ce am fost informați că va deveni patinoarul în viitorul cel mai apropiat. În schimb, explicațiile primite au fost bogate și, convingși fiind că v-ar interesa să faceți cunoștința patinoarului înnoit cu ceva timp mai înain-

tea inaugurării lui, vă vom împărtăși cîte ceva din cele relatate de făuritorii lui.

Proiectul îmbunătățirilor aduse patinoarului, în ceea ce privește structura, este semnat de către inginerul constructor Nicolae Laszlo, unul dintre coautorii proiectului sălii de sport Floreasca. De la acesta am aflat că:

«Planurile și calculele necesitate pentru acoperirea patinoarului au trebuit să țină seama de timpul scurt în care îmbunătățirile trebuiau realizate. Astfel, toată structura de susținere a «noi» construcții a fost concepută din prefabricate din beton, iar pentru acoperiș vor fi folosite cabluri de oțel împletite.

Deschiderea sălii va avea 62 m, ceea ce pentru țara noastră reprezintă o performanță. (Sala mare a Palatului are deschidere de 50 m). Atît montarea structurii de susținere din beton armat prefabricat, cît și desfășurarea acoperișului pe cabluri sînt economice și reprezintă suficiente garanții de soliditate. În această privință un singur exemplu va fi edificator. Greutatea proprie a structurii acoperișului, în condițiile arătate, este de numai 45 kg pe m.p. față de 250—300 kg pe m.p. cît s-ar fi realizat prin alte metode.

Suprafața tribunelor va fi aceeași ca la vechiul patinoar. Ca o noutate de construcție, menționez drumul de acces, un tunel înclinat care va înconjura, dinspre str. Maior Coravu, corpul principal al patinoarului, cu ieșirea la nivelul pistei de gheață. Prin acest tunel vor putea fi aduse mașinile la pistă, evitîndu-se manipulările incomode cu macaralele.»

La realizarea proiectului au mai colaborat arhitecții Leon Strulovici și Radu Tiganco, care ne-au dat alte amănunte. Iată-le:

«Numărul vestiarelor va fi mărit de la două

la patru. Ultimele două vor fi amenajate pe spațiul vechiului bufet, iar bufetul se va reamenaja cu un etaj mai sus. În partea stîngă a patinoarului, unde va fi ridicată o aripă nouă, vor fi amenajate 20 cabine cu instalații speciale pentru transmisile radio și de televiziune. În continuare se va organiza o sală de 60 m.p., dedicată ziariștilor și, de asemenea, o centrală telefonică cu 8 cabine, o cameră pentru telex, grupuri sanitare și altele.

Sala patinoarului nu va avea încălzire și totuși, după calculele făcute, la o temperatură de -25°, afară, în interior, în condițiile tribunelor complet ocupate, temperatura se va ridica la +10°. Ventilația se va face natural, dar și forțat cu ajutorul a două mari ventilatoare.»

Executarea acoperirii patinoarului a fost încredințată întreprinderii de construcții-montaj nr. 2, al cărei reprezentant, ing. constructor Pantelimon Păsdirec ne-a informat:

«Timpul de execuție este într-adevăr foarte scurt, însă lucrarea va fi dată în folosință cel mai tîrziu pînă la 15 ianuarie anul viitor. Aici nu mai poate fi vorba de vreo întîrziere și sînt convins că toate întreprinderile care și-au luat obligația să ne aprovizioneze cu materiale, ca de pildă întreprinderea «Granit» din București, «Industria Sîrmei» din Climpia Turzii și altele se vor achita în termenele stabilite de obligațiile lor contractuale.»

Subscriem și noi la optimismul reprezentantului întreprinderii de construcții-montaj nr. 2. Munca pe șantier se desfășoară cu multă însuflețire, astfel că, în curînd, avem convingerea că hocheiștii noștri își vor putea desăvîrși pregătirile pe gheața noului patinoar acoperit «23 August».

G. ȘTEFĂNESCU

SPORT PUBLICITATE

COOPERAȚIA DE CONSUM
VĂ ASIGURĂ CONDIȚII PRIELNICE DE POPAS ȘI RECREERE

În împrejurimile capitalei

De la Rudy Wetzer la ... zi

de Ioan CHIRILĂ

POVEȘTEA
ECHIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTĂZI

1956

135. IUGOSLAVIA - ROMÂNIA 0-1 (0-0)

Belgrad, 22 aprilie 1956.

IUGOSLAVIA: Beara — Belin, Horvath, Trnkovici — Mitici, Boškov — Ognianov (Raikov), Milutinovici, Vukas, Bobek (Antici), Zebeț.

ROMÂNIA: Voinescu (Toma) — Zavoda II, Apolzan, Szöke — Onisie, Bone — Cacoveanu, Zavoda I (Constantin), Alexandrescu, Georgescu, Tătaru.

Au marcat: Cacoveanu (min. 83).
Arbitru: Bernardi (Italia).

O mare și spectaculoasă victorie a României. Iată ce declară cunoscutul Gustav Sebeș, unul dintre fșuritorii echipei Ungariei: «Echipa română a obținut o mare victorie, care va avea un puternic răsunet internațional. Apărarea românilor a funcționat ireproșabil. Echipa dumneavoastră a cștigat pentru că și-a păstrat calmul în momentele cele mai critice. Toma și Szöke au fost cei mai buni».

Jocul de la Belgrad a constituit debutul lui Constantin în echipa națională. El a intrat în formație în

minutul 60. Peste 23 de minute, Constantin avea să se intercaleze pe traiectoria mingii de gol: Georgescu — Constantin — Alexandrescu — Cacoveanu.

Pentru a ilustra forța echipei iugoslave, este suficient să amintim că după numai șapte zile, la Budapesta, Ungaria a izbutit doar un 2-2 cu învinșii noștri din 22 aprilie 1956.

Jocul din capitala țării vecine rămâne cea mai frumoasă amintire din istoria echipei CCA, prezentă în formație cu... 11 jucători.

136. ROMÂNIA - SUEEDIA 0-2 (0-1)

București, 17 iunie 1956.

ROMÂNIA: Voinescu — Zavoda II, Apolzan, Neacșu — Onisie, Bone — Copil III, Constantin (Ozon), Ozon (Suciu), Zavoda I (Georgescu), Tătaru.

SUEEDIA: Arvidsson — Johansson, Gustavsson, Axbohm — Svensson, Parling — Berndtsson, Lofgren, Sandell, Thilberg, Sandberg.

Au marcat: Thilberg (min. 32), Johansson (min. 57).
Arbitru: Balla (Ungaria).

Deși am dominat mai mult (raport de cornere 8-2 în favoarea noastră), am pierdut acest joc pe teren propriu. Golurile suedeze au fost înscrise în urma a două greșeli grave ale apărării noastre. La primul gol au greșit Apolzan și Zavoda II. La cel de-al doilea, Voinescu a trimis mingea la Tătaru, acesta n-a izbutit s-o preia, a intervenit fundașul Johansson și a înscris de la 30 de metri.

Cel mai bun jucător român a fost Onisie. Promițător, debutul lui Neacșu.

Antrenorul suedez Josef Stroch (fost internațional austriac) a declarat după meci că apărarea română a jucat prea deschis, iar atacul a pasat prea mult. Într-adevăr, înaintașii noștri au înghesuit excesiv jocul pe tripletă, unde Ozon s-a angajat în combinații interminabile.

137. ROMÂNIA - NORVEGIA 2-0 (2-0)

București, 28 iunie 1956.

ROMÂNIA: Toma (Voinescu) — Neacșu, Androvici, Soare — Onisie, Bone — Zaharia, Constantin (Zavoda I), Olaru, Zavoda I (Georgescu), David (Tătaru).

NORVEGIA: Hansen — Bakker (Christianssen), Svensson (Falch), Falch (Karlsen) — Legernes, Hernes — Kotte, Dybwad, Sandengen, Tiedemann, Nielssen (Olsen).

Au marcat: Zaharia (min. 36) și David (min. 44).
Arbitru: Nedelkovski (Iugoslavia).

O victorie normală, împotriva unui adversar mai slab. Presa vremii consemnează că scorul ar fi putut să fie mult mai mare, fapt pe care îl recunosc și norvegienii. Simpla citire a formației demonstrează eforturile selecției de a crea o nouă echipă, după înfringerea neașteptată în fața

Suediei.

Cei mai buni jucători români au fost Onisie, Bone și Androvici. A debutat frumos brașoveanul David. Norvegienii, inferiori din punct de vedere tehnic, au căutat și au izbutit să compenseze lipsa la acest capitol prin excelențele lor calități fizice.

138. BULGARIA - ROMÂNIA 2-0 (0-0)

Sofia, 10 septembrie 1956.

BULGARIA: Najdenov — Rakarov, Manolov, Vasiliev I — Boșkov, Vasiliev II — Milanov, Dimitrov, Panaiotov, Kolev, Ianev.

ROMÂNIA: Toma — Băcuț I, Brinzei, Neacșu — Onisie, Peretz — Cacoveanu, Constantin, Ozon, A. Munteanu (Ene I), Mihai (Filotti).

Au marcat: Milanov (min. 53) și Ianev (min. 85).
Arbitru: Diamantopoulos (Grecia).

Echipa Bulgariei se afla pe un drum ascendent. Noi continuăm să rulăm jucătorii, fără o busolă exactă. Față de echipa de la Belgrad, după numai câteva luni, întâlnim un singur titular: Cacoveanu. Ceilalți doi jucători participanți la spectaculoasa victorie belgradeană (Constantin și Toma) nu fuseseră titulari din primul minut.

Cronicarii vremii au explicat înfringerea echipei noastre prin ani-

hilarea lui Ozon de către masivul stoper bulgar Manolov. Selecția, în general, a fost supusă unor critici aspre.

Pe deasupra acestor considerațiuni, însă, se remarcă în acea vreme jocul modern al fotbaliștilor bulgari, care atacau cu 7-8 oameni și se apărau cu tot atâția.

Impresionantă reparația lui Filotti în echipa națională, după cștiva ani de absență, la... 14 ani după debut.

otbal pe glob

● **ALBUM...** În albumul lui Sătmăreanu, această fotografie va figura la loc de cinste. Ea reprezintă momentul în care popularul nostru fundas internațional schimbă tricou-

rile cu faimosul extrem stînga iugoslav Dragan Geacici. Pe fotografia din album, fotoreporterul Ion Mihăică a scris «Belgrad, 3 septembrie 1969, Iugoslavia — România 1—1».

● **KAROLY SOOS**, antrenorul echipei naționale Ungariei, e mereu îngindurat. Deși a obținut un rezultat bun la Praga (3—3), antrenorul maghiar a fost supus unor critici aspre, reproșându-i-se

că «nu ia inițiative curajoase» și că «obligă echipa să joace prea defensiv».

Reproșul nu ni se pare, însă, întemeiat. Echipa Ungariei a făcut la Praga un joc destul de bun, pe care înfrîngerea în fața Suediei (0—2) nu-l poate anula. Dar, asta e viața antrenorului...

● **UWE SEELER** continuă să joace, deși mulți au fost aceia care i-au prevestit sfârșitul după finala mondială Anglia — R.F. a Germaniei.

După cum se știe, la 21 septembrie a.c., Uwe Seeler a jucat în selecționata vest-germană care a «remizat» (1—1) cu Austria, la Viena. «Bătrînul» Uwe a condus atacul Doerfel (Libuda), Seeler, Muller, Held.

Fotografia pe care o prezentăm e de dată recentă.

● **NU-I PACE PE GAZONUL ENGLEZ**, deși această splendidă fotografie din campionatul Albionului pare să ne contrazică. Recent, pe terenul lui West Bromwich, adversarul dinamoviștilor în trecuta Cupă a cupelor, s-au produs o serie de incidente care au început să fie tot mai frecvente și la Brighton, și la Colchester, și pe Stamford Bridge.

În meciul WBA — Liverpool, West Bromwich conducea cu 2—1 în minutul 90. Arbitrul a prelungit meciul cu un minut, pentru a recupera timpul pierdut la o accidentare. Din nefericire pentru arbitru, Roger Hunt a egalat cînd mai erau 40 de secunde. A urmat invadarea terenului. A intervenit poliția.

Este un spectacol care nu era de conceput acum cîțiva ani în Anglia...

● **SEKULARAȚ**, în ciuda vîrstei, a semnat, după cum s-a mai anunțat, un contract pe doi ani cu Santa Fe din Bogota. Se pare că sudamericianii nu pot uita că marele fotbalist iugoslav a fost cel mai bun jucător al campionatului mondial din Chile... Publicăm în cele ce urmează cîteva fragmente din ultimul interviu acordat de Dragoslav Sekularaț.

Rep.: **Văd că plecați cu avionul, în timp ce familia dv. pleacă cu vaporul. De ce?**

Șek.: Pentru că biletul meu îl plătește clubul, iar biletele

soției și ale celor două fete ale mele le plătesc... eu.

Rep.: **Este adevărat că pierdeți mult la jocurile de noroc? Și că nu vă iubiți copiii?**

Șek.: Nu. Nu e adevărat. Iar pe copii îi ador. Dar nu e pedagogic să lași mulți bani copiilor. Ei trebuie să pornească de la zero. Copiii americani vînd ziare pentru a avea bani de buzunar.

Rep.: **Ce veți face cînd nu veți mai juca fotbal?**

Șek.: Deocamdată sînt mulțumit de picioarele mele: ele cîștigă 15 000 de dolari pe an. Cînd n-am să mai cîștig bani cu picioarele, îi voi cîștiga cu capul.

Rep.: **În ce situații sînteți emoționat?**

Șek.: Cînd văd o minge de fotbal și o față frumoasă.

Rep.: **Care e băutura dv. preferată?**

Șek.: Coca-cola cu lămîie.
Rep.: **Povestiți-mi ulti-**

ma glumă cu Sekularaț.

Șek.: Am primit o telegramă de la noul meu club din Santa Fe «Veniți urgent, marți. Salutăți. Santa Fe.» Le-am răspuns: «Nu-mi place dictatura. Stop. Sosesc joi. Salutăți. Sekularaț.»

● **SORMANI** continuă să fie conducătorul temut al atacului milanez. Marea lui clasă face ca trecerea de la atacul «cu Hamrin» la cel «cu Nestor Combin», franco-argentinianul, să se facă ușor. În fotografie: Sormani, în stînga.

● **PELE**, regele fotbalului, pare a deveni vedetă într-un alt domeniu: muzica ușoară.

Celebrul fotbalist a înregistrat — în duet cu Ellis Regina, una dintre cele mai cunoscute cîntărețe braziliene — două cîntece compuse de el însuși.

Cîntecele lui Pele, care sînt de genul «bossa nova», preamăresc întotdeauna dragostea. Casa de discuri care va lansa curînd această producție e de pe acum sigură de succes, iar între timp Pele se distrează...

● **GOLUL 1 000!** După cum s-a mai anunțat, F.I.F.A. a expedit federației braziliene de fotbal o diplomă de onoare care urmează să-i fie înmînată lui Pele în ziua în care marele jucător va marca istoricul său gol 1 000... În scrisoare, sir Stanley Rous adresează următoarele cuvînte brazilienilor: «Întreg fotbalul mondial se pregătește să sărbătorească marea performanță a lui Edson Arrantes do Nascimento».

● **ȘTIȚI DE CE Armando Picchi**, celebrul, cîndva, libero al lui Internazionale, nu găsește un club mai modest în vederea angajării sale ca jucător? Pentru că antrenorii, care continuă să-l admire ca jucător, se tem ca nu cumva el să-i urmeze «în training» chiar în sezonul următor. Recent, Picchi a obținut brevetul de antrenor și e considerat drept un tehnician foarte competent.

● **DE 4 ORI «H»**. Recent, la Roma, a avut loc match-ul celor «4 H». S-au înfruntat, într-un veritabil derby, Roma lui Helenio Herrera și Inter-ul lui Heriberto Herrera. Meciul celor doi antrenori s-a încheiat cu o frumoasă victorie de prestigiu a lui don Helenio, care, cu o formație de anonimi, l-a învins pe marele Inter. În fotografie: HH 1 jubilează.

CONCURSUL DE FOTOGRAFII al revistei

Un mare număr de cititori și colaboratori ai revistei SPORT — iubitori ai artei fotografice — au trimis în cadrul concursului inițiat în cinstea celei de a 25-a aniversări a eliberării patriei, fotografii cu subiect sportiv. Multe dintre acestea, încadrându-se în largă tematică a regulamentului concursului, au fost apreciate de juriu și premiate. Ca și la concursurile anterioare, au sosit însă la redacție și unele încercări nereușite care au scăzut media generală a «competiției».

În aprecierea lucrărilor s-a ținut seama de subiectul propus, de unghiul ales, de execuția tehnică și, în special, de ideea care a dus la realizarea artistică a fotografiei.

Juriul, care s-a bucurat de participarea secretarului general al Asociației Artiștilor Fotografi din România — ing. Silviu Comănescu, a acordat următoarele premii:

PREMIUL I în valoare de 1500 lei — Paul Romoșan (trei din lucrările prezentate de autor au fost incluse în acest premiu).

PREMIUL II (1000 lei) — Ion MIHĂICĂ

PREMIUL III (500 lei) — F. DINU

MENTIUNI: (200 lei) Aurel NEAGU, Viorel RABA, Aurel DULA, Alexandru VENA și Jacqueline ZVONEVSKI

Revista SPORT va publica în continuare și alte fotografii primite în cadrul concursului, plătind drepturile legale de autor.

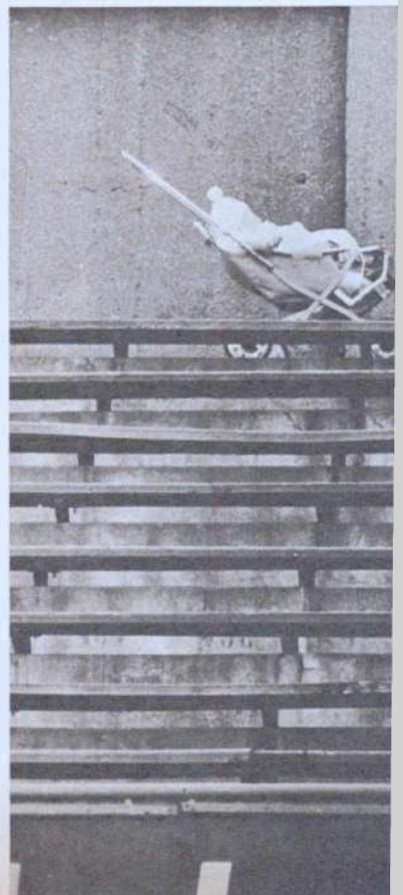

PREMIUL I — «Dirijorul» — Paul ROMOȘAN

PREMIUL I — «Grămada» — Paul ROMOȘAN

PREMIUL I — «Microbistul» — P

RT

PREMIUL II — «Loto-Pronosport» — Ion MIHĂICĂ

MENTIUNE — «Ploaia și noi»
— Viorel R

PREMIUL III — «Arcașul» — F. DINU — Cluj
MENTIUNE — «Omul de lut» — Aurel NEAGU

MENTIUNE — «Siguranță» — Aurel DULA — Petroșani

MENTIUNE — «Prietenii curajului» — Alexandru VENA
MENTIUNE — «Lansare cosmică» — Jacqueline ZVONEVSC

CONCESIILE cancerul educației

anchetă socială

Într-una din primele zile ale lui septembrie F.R. de Handbal a primit o adresă din partea C.J.E.F.S. Sibiu și un carnet de legitimare. Sibiienii cereau ratificarea suspendării pe cinci ani a posesorului carnetului de legitimare, intrucât sentința rămăsese definitivă, după judecarea recursului: Stoica Constantin, născut la 23 iunie 1949, în satul Ruși, județul Sibiu, 7 clase elementare, 2 clase de liceu, fără antecedente penale, lăcătuș, domiciliat în Cisnădie, str. Selimberului nr. 3, reținut la 15 februarie și arestat la 21 în aceeași lună, a fost condamnat, în baza art. 197, al. 2, lit. B din C.P., la 5 ani închisoare.

Am făcut un drum și în Cisnădie. Acasă la antrenorul Mircea Marcu. Am nimerit când casa antrenorului era plină de jucători ai «Textilei». Deși handbaliști, se vedeau buni cunosători și în materie de fotbal. Urmăreau la televizor meciurile Rapidului și Stelei cu Vittoria Setubal și Glasgow Rangers. Mi-am deschis bloc-notesul.

«Constantin Stoica a fost elev al profesorului Gheorghe Bădeanu, care este acum la Sibiu. La Tirgu Mureș pe «Costică» l-a pregătit profesorul Bereckmeri. Plecase acolo la școala profesională de trei ani, de unde s-a înapoiat ca electrician. În ciuda scepticismului directorului general al Uzinelor Textile Cisnădie, care nu-l prea vedea cu ochi buni pe «Costică», am reușit să-l plasez ca lăcătuș. Era mai ușor pentru el. De altfel, nici profesorii de la liceu nu aveau o părere mai bună despre Stoica al nostru. Era talentat, dar îi lipseau educația și gândirea. Am avut încredere în angajamentele sale, după ce nu i-a mai fost aplicată suspendarea pe timp de doi ani, în urma «vinzării» de la Brașov. N-a avut bun simț, dar n-a fost băiat rău. Era și vioara

Directorul liceului teoretic din Cisnădie, unde urma cursurile serale Constantin Stoica, mi-a lăsat la secretariatul școlii o hirtie nesemnată (dînsul se numește Constantin Dăncăneț), dar purtînd parașa...

«Pentru elevul Stoica Constantin. Caracterizat în câteva cuvinte: lipsă de conștiințiozitate și punctualitate; dezinteres față de învățătură; obraznic față de profesori; orice absență de la cursuri urma să fie motivată de clubul din care făcea parte, chiar dacă în ziua respectivă nu avea antrenament; era cel mai nedisciplinat din clasă, sfidător față de toți; se va urmări și abaterea pe care a avut-o — furtul unui instrument muzical de la un ansamblu din Franța, venit în orașul Cisnădie.»

La fabrica «Mătasea roșie» din Cisnădie am discutat cu tatăl lui «Costică», Nicolae Stoica...

«Făceam cu toții naveta — Sibiu-Cisnădie și Cisnădie-Sibiu. «Costică» lucra pînă la 11, apoi mergea la antrenament, și seara — școala. Am înțeles că e greu pentru băiat să tot facă naveta și i-am închiriat o cameră în Cisnădie. La tribunal, reclamanta nu i-a cunoscut pe «Costică» și pe Busuioc. Eo stricată, n-are nici o ocupație, nu stătea la cămin de fete, ci la o mătușă. Ce i-a putut face bestia asta lui «Costică», cel mai cinstit dintre copiii mei, cel mai liniștit, nu pot să spun altfel, că mă bate Dumnezeu. Instrumentul muzical nu l-a furat «Costică», ci niște colegi cu care a învățat la Tirgu Mureș. «Costică» a stat la distanță de mașină. I-am cerut lui Mircea Marcu să-mi dea o referință despre «Costică», pentru tribunal. A refuzat, spunîndu-mi că băiatul meu a trăit și cu servitoarea lui. Nu-i adevărat, «Costică» era numai cu Botăreanu. Mi-a scris două cărți postale. Cite una pe lună. Și acum să vă întreb și eu ceva: ați venit ca să-l ajutați pe «Costică»? Bine-ar fi, că-i nevinovat, iar maică-sa s-a îmbolnăvit de supărare și nu mai poate merge la lucru.»

«Făceam cu toții naveta — Sibiu-Cisnădie și Cisnădie-Sibiu. «Costică» lucra pînă la 11, apoi mergea la antrenament, și seara — școala. Am înțeles că e greu pentru băiat să tot facă naveta și i-am închiriat o cameră în Cisnădie. La tribunal, reclamanta nu i-a cunoscut pe «Costică» și pe Busuioc. Eo stricată, n-are nici o ocupație, nu stătea la cămin de fete, ci la o mătușă. Ce i-a putut face bestia asta lui «Costică», cel mai cinstit dintre copiii mei, cel mai liniștit, nu pot să spun altfel, că mă bate Dumnezeu. Instrumentul muzical nu l-a furat «Costică», ci niște colegi cu care a învățat la Tirgu Mureș. «Costică» a stat la distanță de mașină. I-am cerut lui Mircea Marcu să-mi dea o referință despre «Costică», pentru tribunal. A refuzat, spunîndu-mi că băiatul meu a trăit și cu servitoarea lui. Nu-i adevărat, «Costică» era numai cu Botăreanu. Mi-a scris două cărți postale. Cite una pe lună. Și acum să vă întreb și eu ceva: ați venit ca să-l ajutați pe «Costică»? Bine-ar fi, că-i nevinovat, iar maică-sa s-a îmbolnăvit de supărare și nu mai poate merge la lucru.»

Profesorul Vlad Gușu, președintele CJEFȘ Sibiu. E calm...

Am revenit în Sibiu. Vizită la CJEFȘ. Interlocutor — profesorul Gheorghe Bădeanu... «L-am avut elev pe Constantin Stoica la Cisnădie, în clasele V—VII. Nereușind la examenul de admitere la școala profesională din Cisnădie, a plecat la Tirgu Mureș. În primul an, a fost o figură ștearsă pe plan handbalistic.

În anul II, a fost selecționat în echipa Școlii sportive, pentru ca în ultimul an să fie selecționat în lotul național de juniori și, imediat după aceea, în lotul național de tineret. A participat la trei turnee peste hotare, iar în 1967 a fost factorul hotărîtor în promovarea «Textilei» Cisnădie în divizia A, pentru ca în 1968 să fie tot factor hotărîtor, dar al retrogradării. El, principalul realizator, a tras la poartă, în meciul decisiv de la Brașov, ca după nuci! Asociația «Textila» Cisnădie, în scopul de a împiedica școlarea lui Stoica de către cei cărora le-a vindut meciul, l-a șantajat pe sportivul necinstit cu suspendarea pe doi ani. Și Stoica a rămas viu și nevătămat la Cisnădie. După ce am părăsit Cisnădia, am aflat că Stoica ar fi fost chemat la miliție pentru cercetări, fiind învinuit de un viol. Povestea s-a mușmalizat. Asta, anul trecut. Decăderea lui Constantin Stoica are, după părerea mea, trei surse: a) a scăpat de sub supravegherea părinților (devenind chirie în Cisnădie); b) s-a înhăitat cu niște derbadei (au greșit, în primul rînd, cei de la fabrică, în frunte cu președintele asociației, care răspundea pe linie profesională de serviciul personal); c) îngimfarea provenită în urma chemărilor la lotul național de handbal.»

Ultima convorbire o am cu profesorul Vlad Gușu, președintele CJEFȘ Sibiu...

«Venind în Sibiu, am auzit de isprăvile lui Constantin Stoica, de eforturile depuse pentru a se obține reînscriserea lui la cursurile serale, unde i s-a interzis accesul din cauza numeroaselor absențe. S-a pierdut un talent. Regrete. Cînd s-a pronunțat sentința definitivă, a sosit de la București și scoaterea din producție a lui Constantin Stoica pentru plecarea într-un turneu de handbal în străinătate. F.R.H. nu-i cunoștea abaterile, la lot Stoica avînd totdeauna o comportare corectă.»

Am părăsit Sibiu, intristat. Nu cu aceeași înfrîntare pe care o aveau unii din interlocutorii mei, suferind — probabil — că nu au izbutit și de data asta să-l scape de pedepsă pe Constantin Stoica. Eram intristat că acești oameni — colectivul — nu au înțeles nici acum rolul nefast pe care-l joacă în viața concesiiile. Absolvit de sancțiune, individul nu este ferit de recidivă. Dimpotrivă, el e lăsat să alunece și mai mult în mocirlă. Cu toată abilitatea lor, acești oameni nu au reușit să-și escamoteze total durerea de a-l fi pierdut din mijlocul lor pe acest descompus, nutrinnd nădejdea că bădălia încă nu e pierdută, că Stoica va purta mai puțin de cinci ani haine vîrgate. Acești oameni au încercat să mă facă să cred că vestea arestării huliganului, «sfios ca o fetiță», i-a lovit ca un trîznec, în loc să-și recunoască partea lor de vină, pentru care — să fie liniștiți — nu prea au multe șanse să fie deferiți justiției. Acestor oameni «milosii» viața însăși le recomandă: nu concesii, deoarece concesiiile nu reprezintă nici pe departe mijloace ale educației, ci cancerul educației.

Horia CRISTEA

Foto: Victor PELGER — Sibiu

Procurorul Mihai Stoica, de la Procuratura Locală Sibiu, îmi pune la dispoziție câteva materiale...

«Examinarea materialului probator, administrat în această cauză, ne-a lăsat impresia că faptele comise de cei trei inculpați (n.a. — e vorba de Maiduc Ioan, Busuioc Ștefan Ioan și Stoica Constantin) ar

intra în sfera de preocupări a psihiatrilor, fiind vorba de acte abjecte, care se înscrisu de-a periferia normalității, care evidențiază gradul de descompunere morală a făptuitorilor» (din rechizitoriul susținut de procurorul Mihai Stoica la 12 martie 1969).

Îl rog pe interlocutor să-mi spună ce mai știe despre Constantin Stoica, fost component al lotului național de tineret la handbal și propus la «regim de seră» pentru J.O. de la München 72.

«Deși erau de notorietate publică huliganismele, scandalurile, violurile sale, nu s-a luat nici un fel de măsură împotriva lui Constantin Stoica, fiind considerat... sportiv de performanță. Multe acte de pericol social au rămas nesancționate. El era tartorul, pentru că locuința era a lui. El era cu ideea, fiind și cel mai... inteligent din cei trei. S-a culminat cu violul organizat. C.J.E.F.S. n-a încercat să influențeze, să pună piciorul în prag chiar din prima clipă. Se știa că a «vîndut» meciul cu Dinamo Brașov, ceea ce a dus la retrogradarea «Textilei» Cisnădie din prima divizie și la salvarea dinamoviștilor. Asociația l-a păstrat în lot pentru că avea nevoie de el. După pronunțarea sentinței definitive, nici cei din Sibiu, nici cei din Cisnădie n-au venit să spună: «Bine ați procedat!». Cazul a fost prelucrat în public, la Cisnădie, în prezența celor trei condamnați. Din partea asociației sportive «Textila» Cisnădie n-a luat nimeni cuvîntul. La început, cei trei au negat, susținînd că victima a venit de bună voie, iar la miliție au amenințat-o, au făcut presiuni și au încercat s-o compromită. După cite am auzit, la CJEFȘ Sibiu a fost înaintat un dosar cu alte abateri ale lui Constantin Stoica, dar n-am auzit să se fi luat vreo măsură. În camera lui din Cisnădie, pe pereți erau prinse fotografii de femei, iar prin toate colțurile — răspîndite reviste și broșuri pornografice, aduse din turneele sale în străinătate. Unor străini, cărora le-au fost făcute diverse cadouri din partea forurilor locale din Cisnădie, Constantin Stoica le-a furat din autoritarism un cimpoi. Instrumentul muzical a fost găsit și redat păgubașilor, iar făptușul — absolvit de orice pedeapsă. Este o vină a miliției din Cisnădie.»

Antrenorul Mircea Marcu împreună cu handbaliștii săi. Acțiunea curativă a justiției le-a readus buna-dispoziție.

Înții în echipă. Poate, dacă nu promovea atât de vertiginos din campionatele școlare și evita anturajele dubioase, rămînea același băiat rușinos ca o fetiță. Cînd am auzit «minunea», nu-mi venea să cred. Arestat și condamnat la 5 ani închisoare. Pedeapsa e prea mare. Bietul «Costică» să plătească oazele sparte. S-a înhăitat cu derbedeii. Dar nici fata n-a fost la prima aventură, deși în sentință s-a menționat «deflorare recentă». Mare vină au și părinții lui. Erau incintați de progresele copilului și-i permiteau prea mult, iar «Costică» credea că tot ce zboară se mîنینcă. Tatăl lui «Costică» a strigat la mine: «Ce stai, Mircea, du-te la Miliție și salvează-l! Aveți nevoie de jucători buni!» I-am răspuns că-i prea tîrziu. La prelucrarea cazului, aici în Cisnădie, cînd l-am văzut pe «Costică» în haine vîrgate, ras în cap și cu privirea în pămînt, mi s-a pus un nod în gît și n-am putut să iau cuvîntul. Mi-a scris din pușcăria. Regretă, îi vine să se dea cu capul de piatră. Am aflat că ar fi transmis că la anul va fi din nou în mijlocul nostru. Nu vă supărați, dumneavoastră ați venit aici în Cisnădie ca să faceți cercetări și să-l ajutați pe «Costică» al nostru să iasă mai repede?»

Procurorul Mihai Stoica, acuzatorul celor trei descompuși.

Frumusețe și grație... Eleve de la una din clasele a 12-a executînd un exercițiu de gimnastică.

mini portretul unei viitoare campionne

Claudia Duda, clasa a XII-a B, atletă. Cele mai bune rezultate: 12,3 pe 100 m, 25,7 pe 200 m, 5,50 m la lungime. Campioană națională de juniorare în cadrul ștafetei 4x100 m a clubului Viitorul. Locul 5 la campionatele naționale de senioare, ediția 1969, în proba de 200 m. Alte pasiuni sportive: baschet și tenis. Îi place enorm muzica de operă și, în general, este îndrăgostită de artele frumoase. Ar vrea să urmeze facultatea de filozofie, secția psihologie.

Foto: Ion MIHĂICĂ

UN LICEU CU TRADITII SPORTIVE: „N. BĂLCESCU“ - București

O vizită la Liceul «Nicolae Bălcescu» oferă reporterului sportiv ocazia de a face cunoștință cu clocotitoarea activitate care se desfășoară atât în cadrul orelor de educație fizică, prevăzute de programa școlară, cât și în orele de «colectiv sportiv». Tradițiile sportive ale liceului de la «Sf. Sava» sînt continuate de actuala generație de elevi din rîndul cărora au și apărut primele «virfuri», viitorii performeri de mîine. Liceul își axează preocupările pe jocurile sportive (baschet, volei, handbal), fără a neglija nici alte discipline. De dimineață pînă seara pe baza sportivă din incinta școlii — unde se pot desfășura meciuri de baschet și handbal — sute de băieți și fete

participă la diverse activități sportive școlare sau extrașcolare sub atenta supraveghere a unui colectiv de profesori, condus de șeful categoriei, prof. Constantin Tudose și din care fac parte profesorii Adriana Florescu, Anișoara Zelinschi, Leonid Sorbală și Virgil Ionescu. Concomitent, în sala de sport, utilizată destul de bine (deși mai rămîne destul loc pentru eventuale îmbunătățiri), poți asista la pregătirile echipei de volei a școlii, care are frumoasa ambiție de a se califica în divizia națională școlară. Subliniind larga dezvoltare pe care o cunosc jocurile sportive, trebuie să amintim despre succesul baschetbaliștilor și baschetbalistelor liceului, de numeroase ori cam-

Buna dispoziție, o prezență permanentă în timpul orelor de «sport».

Nici băieții nu vor să fie mai prejos decît fetele.

pioni naționali școlari, precum și despre handbaliștii (locul II în seriile campionatului de calificare) și fotbalisții, care au ocupat locul I în «Cupa Bucureștiului» în anul 1968. Secția de turism a școlii organizează anual adevărate expediții în Retezat, Făgăraș, Piatra Craiului. Demni reprezentanți ai culorilor școlii sînt și atleții: Claudia Duda, Tatiana Albin, Magdalena Coteț, Mihaela Banu, Ovidiu Curea și Horia Vasilescu.

Am avut ocazia să discut cu cîțiva dintre sportivii liceului, printre care Nicolae Dan Cristian, handbalist, Mihai Popescu, tenisman, Mihai Tudose și Cristian Moraru, voleibaliști la S.S.E. 1 și, respectiv,

Viitorul, Luminița Coman și Cornelia Mălinoiu, voleibalistele în echipa școlii. Au fost unanimi în a recunoaște foloasele sportului, dar și-au exprimat doleanța ca sportul școlar să se bucure de o mai mare atenție din partea celor în drept. Interesant este faptul că imensa majoritate a sportivilor-elevi sînt frunțași la învățătură, practicarea sportului neaducîndu-le vreun prejudiciu în pregătirea școlară. Despărțindu-te de elevii și profesorii Liceului «Nicolae Bălcescu», pleci cu convingerea că, în urma muncii pline de pasiune depuse de toată «suflarea» sportivă de aici, rezultatele vor fi din ce în ce mai bune.

AI. SIMOC

DELEGAȚIA ROMÂNIEI

O PREZENȚĂ ACTIVĂ LA ACADEMIA OLIMPICĂ INTERNAȚIONALĂ

Vedere panoramică a bazei sportive de la Arhaia Olympia

PNYX. Patru litere. Ce reprezintă ele? Astăzi doar un simbol. Dar plin de adinci și vechi semnificații. Este numele unei coline, situată în partea de vest a Ateinei, chiar în fața Parthenonului, peste drum de Acropole, acum un vast și înălțător amfiteatru în aer liber pentru fermecătoare spectacole, așa numite de «sunet și lumină» — azi în marea voacă. Colina Pnyx are și o faimă istorică. Pentru că de ea se leagă nașterea democrației grecești. Pnyx-ul domina Agora, inima vechii cetăți și centrul său civic. Cine dorea să ia pulsul Ateinei se ducea pe Pnyx. De acolo marii oratori ai Greciei antice — Pericles, Demostene și mulți alții — s-au adresat mulțimii. Și tot acolo a funcționat primul «parlament popular» din Grecia, fiecare

cetățean avînd dreptul să participe la reuniuni și să-și exprime părerile spre a contribui la bunăstarea întregii societăți.

Așa cum spuneam, celebra colină a căpătat valoare de simbol. Este — cred — motivul pentru care în fiecare an (începînd din 1961), în a doua jumătate a verii, se desfășoară aici **ceremonia inaugurării sesiunilor anuale ale Academiei Olimpice Internaționale**, cel mai însemnat parlament al mișcării sportive moderne.

De la tribuna instalată pe Pnyx, președintele CIO, dl. Avery Brundage, declara în 1965, cu ocazia inaugurării celei de a V-a sesiuni: «**Într-o bună zi, Academia Olimpică ar putea deveni foarte bine, într-o lume umbră de mercantilism, un centru strălucitor, o**

școală filosofică, o școală a vieții, întemeiată pe principiile olimpismului.»

Această școală a «creerii spiritului olimpic» funcționează la Arhaia Olympia, în sudul Greciei, într-un adevărat colț de rai, în chiar ținutul unde se desfășurau anticele Jocuri, ținut pe care Lysias nu a ezitat să-l numească «**cel mai frumos din Elada**». Aici au loc, de nouă ani încoace, lucrările sesiunilor Academiei Olimpice Internaționale.

Socotesc că sesiunea a IX-a, la care am luat parte, a însemnat un mare succes. Succes care se va confirma, desigur, și se va amplifica cu timpul, tocmai grație organizării perfecte a lucrărilor, alegerii fericite a conferențiarilor — care au reprezentat atîtea calități fizice, cit și intelectuale — că și atenției și prezenței active la discuții a tuturor participanților (exponenți a cinci continente) — dovadă a marelui interes stîrnit de temele abordate de sesiune. — care vor deveni, sint sigur, după sejurul lor de neuit în Grecia, cei mai fideli propagatori ai spiritului olimpic reînnoit.

Delegația României a fost deosebit de remarcată la Olympia prin prezența-i activă. Mereu în centrul problemelor olimpice, dezbătute în cadrul seminariilor, reprezentanții țării noastre au adus o reală contribuție la succesul lucrărilor celei de a IX-a sesiuni a AOI.

Cinci români au urmat anul acestor cursurile Academiei, obținînd diplomele de absolvenți. Este vorba de atleta Iolanda Balas, multipla noastră campioană olimpică și europeană, de profesorii de educație fizică Adrian Damșa din Timișoara și Ștefan Popescu din Buzău, de ziaristul Victor Bănculescu, autor al unor cărți dedicate Jocurilor Olimpice, și de semnatarul acestor rânduri.

De o foarte mare simpatie s-a bucurat în rîndul tuturor participanților la sesiune marea noastră campioană, Iolanda Balas. Plină de tact și înțelepciune, comunicativă, veselă, Ioli și-a atras prietenia și stima unanimă. Nu a fost delegat care să nu fi dorit să se întrețină cu dubla campioană olimpică, care să nu fi dorit să se pozeze alături de sportiva care a plutit peste ștacheta înălțată la cea mai mare altitudine. Ioli a făcut schimb de adrese cu zeci de delegați și și-a pus autograful pe sute de fotografii. Și tot acest val de efuziune a fost declanșat de modestia aceleia care deține (probabil, pentru încă mulți ani) recordul mondial al înălțimii, de prietenia sinceră pe care Ioli a exprimat-o față de toți, tineri sau mai vîrstnici, mari campioni sau anonimi discipoli ai lui Heracles, de modul ei direct și amabil de a se adresa tuturor. Iată, de altfel, cîteva secvențe ale «succesului Balas».

Reputatul conferențiar dr. Henri Pouret, laureat al Academiei franceze, a rugat-o pe Iolanda să-i prefăteze o carte, scrisă de el, pe tema prezenței femeii în întrecerea olimpică, carte care urmează să vadă în curînd lumina tiparului.

Mulți celebri antrenori și sportivi — apreciindu-i competența — i-au solicitat Iolande sfaturi tehnice, invitînd-o să participe la pregătirile lor.

Și acum, un alt moment petrecut într-una din «serile cinematografice» de la Olympia. Rutează un film despre J.O. de la Tokio. Pelicula este din R.F.G. și, firește, accentul cade pe sportivii acestei țări, care sint prezenți cu precădere. Întrecerile sint urmărite de toți în tăcere și cu mare atenție. Deodată, o animație deosebită. Sare Iolanda. Toți o recunosc în teribila întrecere cu ștacheta. La 1,82 m. rămîne singură în concurs. E campioană olimpică! Sare, apoi, și reușește 1,86. Și mai sus, 1,90 — nou record olimpic! Ioli ridică mîinile spre cer, în semn de izbîndă. Spontan, toți izbucnesc în aplauze. Deși cunoșteam momentul pe dinafară, mi s-a pus un nod în gît. Eram emoționat. Mă bucuram pentru succesul Iolande, dar și pentru gloria țării noastre, căreia îi erau adresate toate aceste aplauze. Mi-am dat seama că eram mîndru pentru faptul de a fi coleg de delegație cu o asemenea mare sportivă. Și același sentiment l-au avut și ceilalți români prezenți la Olympia.

Firește, nu se poate trece nic peste excelenta conferință prezentată de Iolanda, în cadrul unui seminar, condus de ea și de celebrul sportiv englez Roger Bannister, primul atlet care a coborît sub 4 minute pe o milă, astăzi ur eminent medic la spitalul «Saint Mary» din Londra. Este vorba de un subiect destul de controversat

Delegația țării noastre la sesiunea Academiei Olimpice Internaționale, într-un moment de destindere. În centrul fotografiei, alături de Iolanda Balas, prințul George de Hanovra, președintele Academiei.

Un aspect din timpul lucrărilor. În sala de conferințe.

«Limitele și riscurile sportului de performanță». Îmi pare interesant de subliniat faptul că în timp ce intervenția lui Roger Bannister trăda o oarecare anxietate, o teamă declarată față de sănătatea sportivilor în legătură cu eforturile tot mai mari ce se cer așezate la baza marilor performanțe, din conștientizarea lui s-a degajat un optimism robust.

«Ca în toate celelalte domenii ale activității umane, — spunea ea — calea actuală a atletismului mondial este cea bună, calea progresului...» «Apropos de recordurile atletice — se întreba

Două mari figuri ale lumii sportive: Iolanda Balaș și Jesse Owens.

Iolanda — pînă unde va fi posibil să împingem intensitatea antrenamentelor, pînă la ce limită vom putea multiplica volumul efortului atleților în antrenamentele lor cotidiene?... Răspunsul este clar și cu sens unic: progres continuu, ameliorare continuă a actualelor recorduri ale lumii... Actualele recorduri ale lumii sînt încă departe de a fi atins performanțe limită, ele reprezintă simple etape intermediare în mersul umanității spre limite care nu pot fi întrevăzute».

La Olympia a fost prezent și un alt român, Alexandru Siperco, membru al CIO, care a fost înconjurat cu multă stimă și a cărui alocuțiune, intitulată «Considerațiuni asupra amatorismului și criteriile admiterii la Jocurile Olimpice», a fost extrem de bine apreciată. Alexandru Siperco a susținut ideea evoluției, în pas cu vremea, a noțiunilor de «olimpism» și «amatorism». «Modificări profunde s-au produs în concepția etică a omului modern — a spus el — anumite idei s-au impus, ca de pildă universalitatea umanității; comunitatea destinului popoarelor; egalitatea între oameni; respingerea discriminărilor rasiale, naționale, politice, religioase; căutarea păcii și a bunei înțelegeri între oameni; acceptarea de către opinia publică din multe țări a rolului determinant și predominant al muncii în formarea omului... Noua interpretare a regulii admiterii la Jocurile Olimpice va trebui, după noi, să reflecte concepția etică fundamentală a mișcării olimpice și, în același timp, să asigure condițiile morale și materiale necesare sportivilor spre a realiza performanțe meru mai înalte». Astfel, Al. Siperco sublinia, pe bună dreptate, că «performanțele de nivel olimpic nu pot fi realizate prin practicarea sportului de plăcere, pentru că rezultatele de mare valoare reclamă un antrenament din ce în ce mai intens, care ocupă o proporție din ce în ce mai mare

din timpul atletului și un imens consum de energie.» Acest lucru, firește, nu trebuie să ne împiedice să «alungăm din rîndurile noastre pe toți acei care în viața lor socială nu reușesc să respecte principiile etice ale mișcării olimpice, ca și formele de relații umane admise prin Carta Drepturilor Omului, adoptată de Națiunile Unite.»

De fapt, subiectul tratat în cadrul seminarului asupra «amatorismului», prezidat de Al. Siperco, a fost «nodul gordian» al întregii sesiuni. Însuși prințul George de Hanovra, președintele A.O.I., a conchis în cuvîntul său că: «Marea majoritate a oamenilor își dau astăzi seama de marile schimbări determinate de revoluția socială, de faptul că sportul de competiție nu mai este privilegiul unei anumite clase, ci a devenit dreptul fiecărui bărbat și al fiecărei femei care sînt gata să primească această mare provocare. Din acest motiv, regulile trebuie să fie permanent controlate și adaptate dezvoltării sociale.»

Nu pot încheia aceste succinte impresii «olympiene», fără a sublinia uriașa impresie produsă de un alt mare «campionisim», negrul-american Jesse Owens, a cărui gentilețe ne-a cucerit pe toți (unde se vede că la toți marii campioni modestia și amabilitatea sînt direct proporționale cu valoarea). Owens a susținut și o foarte instructivă și patetică conferință despre «Evaluarea valorii pedagogice a Jocurilor Olimpice din punctul de vedere al atleților». «Ce-am învățat la J.O.?» — a întrebat Jesse Owens. Și, parafrazindu-l pe făuritorul Jocurilor Olimpice moderne, Pierre de Coubertin, tot el a răspuns «lucrul cel mai important în cadrul Jocurilor Olimpice nu este să câștigi, ci să participi.»

Iată o concluzie la care am aderat cu toții.

Dimitrie CALLIMACHI

RADU PARASCHIV — Craiova. Memoria vă joacă o festă. Nu reprezentativa Uniunii Sovietice a cîștigat primul loc în turneul olimpic de baschet, disputat în Mexic. Iată rezultatele partidelor pentru primele șase locuri. 1—2: SUA-Iugoslavia 65-50 (32-29); 3-4: URSS-Brazilia 70-53 (38-25); 5-6: Mexic-Polonia 75-65 (43-23). Deci, campioana olimpică este echipa Statelor Unite.

ION GEORGESCU — Galați. Ne pare foarte rău, dar noi nu vă putem da o explicație «pe înțelesul tuturor» în legătură cu meciul pierdut la scor de U.T.A. cu Legia Varșovia. Încercați-vă... norocul cerînd informațiile dorite direct fotbalistilor de la U.T.A., cărora le puteți scrie pe adresa: str. Poetului nr. 1, Arad.

DAN RADUTOIU — București. Eusebio, atacantul reprezentativei Portugaliei, pe care l-ați văzut acum cîteva zile pe stadionul «23 August», nu este în vîrstă de 30 de ani, așa cum credeți dumneavoastră. La 25 ianuarie el va împlini abia 27. Eusebio s-a născut în localitatea Lourenco Marques din Mozambic. Are 1,75 m și în jur de 73 kg.

PETRE VASILIU — Cluj. Vă sfătuim să nu vă mai continuați... cercetările. Nici o dată nu veți descoperi care au fost campionii olimpici de box la categoriile 63.500 kg și 71 kg în perioada 1904—1948. Aceasta deoarece cele două categorii de greutate care sunt incluse în programul J.O. abia din 1952. Primii campioni la aceste categorii au fost Charles Adkins (S.U.A.) și, respectiv, Laszlo Papp (Ungaria).

DUMITRU ILIES — Arad. Cîți spectatori au asistat la cele opt finale ale campionatului mondial de fotbal, disputate pînă acum? Noi vă dăm numărul de spectatori prezenți la fiecare dintre cele opt meciuri finale, urmînd ca dumneavoastră să faceți adunarea. I — 1930 Uruguay — Argentina 4—2 (76 819 spectatori). II — 1934 Italia — Cehoslovacia 2—1 (43 818). III — 1938 Italia — Ungaria 4—2 (45 124). IV — 1950 Uruguay — Brazilia 2—1 (172 772). V — 1954 R.F. a Germaniei — Ungaria 3—2 (63 800). VI — 1958 Brazilia — Suedia 5—2 (49 737). VII — 1962 Brazilia — Cehoslovacia 3—1 (68 942). VIII — 1966 Anglia — R.F. a Germaniei 4—2 (93 000).

PETRE ZAMFIROIU — Galați. Culorile tradiționale ale clubului F.C. Argeș sînt alb și violet. Insigna fotbalistilor de la F.C. Argeș este frumoasă, dar, din păcate, nu o puteți procura de la noi. Încercați direct la... sursă. Iată adresa: Str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 15, Pitești.

ION ARAMA — Cîmpina. Campionul mondial de box la categoria mijlocie, italianul Nino Benvenuti, pe care l-ați văzut evoluînd la București cu cîțiva ani în urmă, a împlinit, la 26 aprilie, 31 de ani.

DOINA IVANCU — Timișoara. Iată-le pe primele șase atlete clasate în proba de săritură în lungime la J.O. din Mexic: 1) Viorica Viscopoleanu (România) 6,82 m — record mondial și olimpic. 2) Sheila Sherwood (Marea Britanie) 6,68. 3) Taciara Talișeva (URSS) 6,66. 4) Burghild Wiczorek (RDG) 6,48. 5) Mirosława Sarna (Polonia) 6,47. 6) Ingrid Becker (FRG) 6,43.

Campionatul de rugby

UN SUCCES AL NOILOR REGULI

A trecut un an de când International Board (organul de conducere al rugbyului mondial), a cărui principală misiune constă în a menține rugbyul în integritatea sa și în a veghea ca inevitabila evoluție să nu-i altereze caracteristicile esențiale, a admis legea care interzice degajarea balonului direct în margine din partea oricărui jucător aflat în afara propriului 22 m.

Limitarea loviturilor de picior în margine a avut efectul unei adevărate «bombe», dar imediat toată lumea s-a familiarizat cu această nouă regulă.

De foarte multă vreme australienii au cerut International Board-ului de a accepta această regulă a limitării loviturilor de picior în margine, pentru a «lupta» cu mai mult succes — cu un joc mai deschis — împotriva rugbyului în XIII, care este mai dezvoltat în Australia — și care tinde să acapareze o parte din jucătorii în XV.

Cei care au fost potrivnici sau sceptici față de această modificare aduceau diverse argumente, une-

ficare să nu fie aprobată decât cu mențiunea de «provizorat — experimental», pentru un an de zile, urmînd ca în urma acestui experiment să se definitiveze modificarea sau să se revină la statu quo ante.

Întrucît în emisfera sudică, această lege a intrat în vigoare de-abia de la 1 septembrie 1968 (în emisfera nordică ea era aplicată din aprilie 1968), urmează ca la viitoarea reuniune anuală a International Board-ului să se facă bilanțul avantajelor și inconvenientelor acestei noi reguli care a și fost experimentată în cele două emisfere.

Dar se poate spune de pe acum că «modificarea» a cîștigat partida.

Nu numai în campionatul țării noastre, dar și în campionatele diferitelor alte țări ca: Franța, Italia, Cehoslovacia sau în «Turneul celor 5 națiuni». Și, mai ales, în tradiționalul joc «Oxford-Cambridge» — care în ultimii ani se disputa într-o «bătăie» fără lumină, nedemnă de tradiția acestui joc. Astfel

Și acum, citeva exemple din campionatul nostru.

Elocvent este faptul că în ediția 1968/1969 s-au marcat 2163 puncte, față de 1897 în 1967 (în 1968 nu s-a disputat campionatul), în consecință 266 de puncte în plus, iar mai important e faptul că s-a marcat un număr sporit de încercări.

Echipa Steaua a înscris în acest campionat 377 puncte, față de Grivița Roșie, care a marcat 338 în 1967 sau Dinamo 333 în 1966 — acestea fiind cele mai eficiente echipe în anii respectivi.

Și totuși, cifrele nu pot reda fidel diferența în calitatea jocurilor.

Așa cum am mai amintit, în anii precedenți jocurile au fost de un nivel mediocru, foarte rar am asistat la cite un meci mai spectaculos — și acela lipsit de miză. De altfel, chiar și echipa reprezentativă s-a comportat la același nivel — afară de înfrîngerea în fața echipei Franței, am fost învinși de Italia și am făcut joc egal cu Cehoslovacia.

Iată însă că în anul «renașterii» rugbyului am învins Franța, Cehoslovacia și Polonia (la scor).

Jocurile s-au disputat într-un ritm alert, gustul pentru atac a «prins» mai toate echipele. Aici aș vrea să fac o remarcă și anume că în locul unui joc în care după o grămadă urma o margine și după o margine, inevitabil iar o grămadă, și-a făcut apariția un rugby regenerat, ca și cum balonul ar fi fost... oxigenat.

În locul scorurilor de 3—0, 6—3, 9—5 au apărut scoruri de 24—8, 26—9, 37—11, ceea ce arată că echipele mai bune și-au manifestat mai categoric valoarea, dar că și echipele mai... slabe n-au stat cu «mîinile în sin», ci au căutat și ele să puncteze cît mai mult. Asta pe cînd cu vechile reguli, din cele două echipe care se confruntau — una refuza să «joace» (ceea ce am făcut noi de multe ori cu echipa reprezentativă în jocurile cu Franța), cînd ea închidea jocul, neputîndu-i-se face nimic. O dată cu limitarea loviturilor de picior directe în margine, jocul s-a schimbat: cei doi adversari sînt acum obligați să «joace», unul antrenîndu-l pe celălalt la joc.

Natural, s-au schimbat multe, jocul a devenit mai iute, s-a dezvoltat, într-o oarecare măsură, tehnica individuală, se observă o mai bună organizare a jocului colectiv, o mai bună condiție fizică, ceea ce denotă că rugbyul în totalitatea sa a devenit mai bun.

«Ovalul» românesc a trăit un sezon de tranziție. Echipele Gloria și Constructorul — care au practicat ani de zile un joc lipsit de orizont, pe «contre» — au retrogradat. Trebuiau să-și dovedească priceperea lor ofensivă, n-au reușit s-o facă și vor... reflecta în divizia B. Acest sezon a fost pentru noi toți o lecție. Rugbyul este un joc prea serios, care nu poate suferi de pe urma mediocrității, rezultat al nepregătirii, el nu se conduce după «inspirație», consecință a improvizățiilor.

După succesul total din «Cupa FIRA» ce ne rămîne să facem în acest sezon internațional care se anunță destul de bogat?

După părerea mea, trebuie să adăugăm vigoarei defensive a înaintașilor noștri, un joc de mișcare cu o vigoare ofensivă și o «inspirație» activă a jucătorilor din liniile dinapoi.

Va putea «osatura dinamovistă» să fie menținută pentru echipa reprezentativă? Excepție fac, bineînțeles, unii jucători valoroși ca: Rășcanu, Tuțianu, Dragomirescu și Nica.

În ultima partidă cu Franța s-a manifestat o tendință de joc de așteptare (joc pe contră) care, în general, a favorizat echipa noastră reprezentativă. Dar se vede în aceasta și un pericol, pentru că ne-ar putea conduce la concluzii greșite, recomandîndu-se de pildă, permanentizarea acestei practici. Dacă echipele «constructoare» au fost dereglate uneori de echipe care erau animate doar de o apărare strictă, trebuie să vedem realitatea și să explicăm aceasta prin lipsa de soliditate și varietate a acțiunilor construite și trebuie să mai ținem seama și de un arbitraj larg, care a favorizat aceste echipe.

Să rămînem la concluzia că un rugby pur ofensiv, practicat de adevărate echipe complete, trece peste orice fel de greutăți.

Spuneam că modificările anterioare au pregătit terenul jocului ofensiv. Le reamintesc pe principale: obligația pentru jucătorii din liniile dinapoi de a sta la 10 m de linia de margine; obligația ca, atunci cînd se formează o grămadă, să se stea în afara zonei de «afară din joc».

Astfel, reduce ocaziile de grămadă și margine, precum și posibilitățile defensive, pe care le ofereau vechile reguli, s-a preparat renovarea jocului ofensiv, iar limitarea loviturilor de picior în margine a dat rugbyștilor un irezistibil elan.

Noul campionat 1969/1970, care se desfășoară sub imperiul noilor reguli, sînt convins, va consacra definitiv aceste modificări. Mai rămîne doar ca să convingem și pe unii jucători că, în aceste noi condiții, atacul este acela care cîștigă și că toți trebuie să se debaraseze de vechile lor obiceiuri...

Lt. col. Petre COSMĂNESCU
— antrenor

Rugbyul — cel mai bărbătesc dintre sporturi — pentru a cărui «aerisire» luptă specialiștii de pretulindeni. O dată cu noile reguli, rugbyul pare pornit pe drumul cel bun.

ori contradictorii...

...Această modificare nu va schimba nimic, spuneau unii, fiindcă jucătorii, în special mijlocașul la deschidere, vor bate lovituri indirecte în margine (cu atingerea de către balon mai întîi a terenului înainte de ieșirea sa în margine).

...Vom risca să denaturăm astfel jocul, deoarece marginea este un mijloc esențial și specific rugbyului.

...Reducîndu-se numărul marginilor, pentru că aceasta este, în fond, ceea ce căutau legiuitorii, se va reduce numărul grămezilor deschise, loose-maul-urilor și al combinațiilor care porneau din margine și care permiteau lansarea unor atacuri eficiente.

...Marginile sînt necesare pentru odihna înaintașilor și calmarea jocului.

...Rugbyul va pierde prin această «aventură», deoarece partidele se vor disputa într-o dezordine în care nimeni nu va mai fi capabil să recunoască acest joc.

Acestea erau părerile unor membri ai International Board-ului ceea ce a determinat ca această modi-

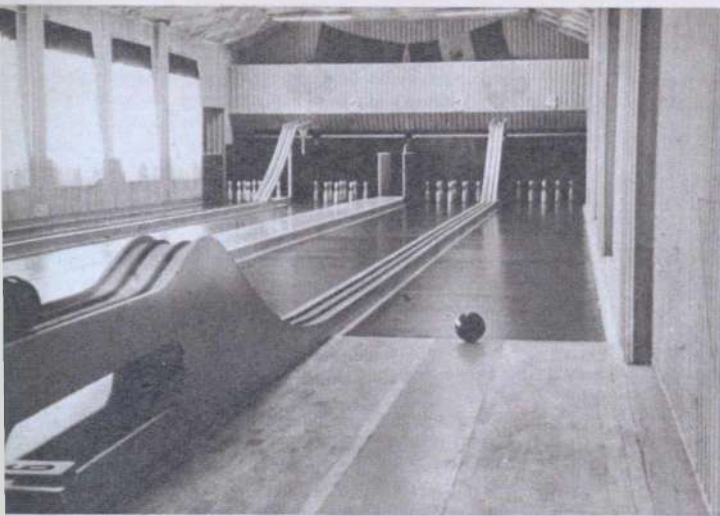
apărătorii aveau avantaj asupra celor ce atacau, iar unii și alții nu erau preocupați decît de a nu pierde, și a cîștiga oricum partida. Cu toate acuzațiile presei, jocurile se disputau numai în acest mod.

Iată însă că anul acesta, datorită modificărilor amintite, s-au disputat întîlniri de un nivel înalt, care au entuziasmat spectatorii și care au renăscut dragostea pentru rugby.

Jocul Oxford-Cambridge (voi aminti de acest meci pentru că el s-a disputat în fieful International Board-ului) a fost extraordinar — disputat într-un ritm infernal, cu o serie de atacuri încruciate, raversate, care au derutat complet apărarea recunoscută a celor de la Cambridge și a stîrnit un entuziasm de nedescris pe Twickenham (stadion londonez de 100.000 locuri și unde se joacă numai rugby).

Grație acestor noi reguli, care au cucerit o victorie totală, s-au văzut jocuri de o frumusețe rară, s-a regăsit astfel adevăratul rugby.

După părerea mea, nu cred că se mai poate reveni la trecut după ceea ce am văzut în campionat și în jocurile internaționale disputate.

Interiorul arenei cu patru piste din Rimnicu Vilcea, dată de curînd în folosință.

POPICILE

Pe locul II — după fotbal !

Popicele cunosc în lume o mare popularitate, numărul celor care practică acest joc întreține în unele țări (S.U.A., Canada etc.) chiar și pe cel al fotbalistilor. Și nici nu este de mirare că se întâmplă așa, fiindcă sportul popicelor nu este numai un mijloc de a demonstra înalta măiestrie și precizie în lansarea bilei în concursuri și campionate, arena întrecerilor constituind și un excelent loc de agrement pentru largi mase de oameni.

În aceste două direcții — performanță și mijloc plăcut de petrecere a timpului liber — se dezvoltă jocul popicelor și în țara noastră.

Dacă pînă acum 15—20 de ani numai pe degete arenele regulamentare de joc, astăzi amatorii de popice dispun de peste 500 de săli regulamentare, 16 hale cu câte 4 piste, una cu 6 piste la București și o alta cu 12 piste la Mamaia. Beneficiind de astfel de condiții, programul competițional, bine încheiat, asigură o desfășurare ritmică a concursurilor din această disciplină sportivă. De anul trecut pe prim plan competițional se află campionatul diviziei A, a cărui primă ediție a fost câștigată de echipele Laromet București (la fete) și Petrolul Ploiești (la băieți). Formațiile divizionare au crescut de la 20 la 24 în noul campionat, care începe la 19 octombrie. Jucătorii și jucătoarele de performanță își mai dispută înțietatea în campionatele republicane individuale și pe perechi, rezervate juniorilor și seniorilor, iar peste 3 000 de echipe de toate categoriile s-au înscris în ediția 1969—1970 a campionatului de calificare pentru divizia națională. Adăugînd «Cupa 1 Mai», «Cupa U.G.S.R.», campionatele asociațiilor Voința, Spartachiadele și alte numeroase concursuri locale, care au intrat în tradiția activității popicilor, avem în față un tablou competițional care, după scriptele federației de specialitate, atrage în diverse intraceri peste 30 000 de sportivi legitimați.

Numărul celor care vin însă cu regularitate pe arene să se relaxeze este mult mai mare, popicele devenind în țara noastră al doilea sport după fotbal, ca număr de practicanți.

Traian IOANITESC

Foto: I. TĂNĂSESCU

Echipa Laromet București. Câștigătoarea ediției inaugurale a diviziei, de la stînga la dreapta: sus — Maria Szabo, Elena Trandafir, antrenorul Iancu Burduleiu, Stela Andrai, Ioana Tușianu; jos — Ștefania Enache, Anisoara Ologoiu, Elena Vasile.

Echipa Petrolul Ploiești de la stînga la dreapta: sus — Toma Nițulescu, Dumitru C. Dumitru, Vasile Stancu, Ion Dobrescu; jos — Constantin Șerban, Florian Constantin, Gheorghe Dodița, Cristu Vlăduțu (antrenor și jucător).

Învățați JUDO

(I)

Arta apărării prin viteză și strategie a apărării aproape imediat cu... Homo Sapiens, dar o adevărată metodă de autoapărare a început a exista acum câteva sute de ani, cînd, un chinez, CHIN-GEN-PIN, a inventat un sistem de autoapărare, numit TES. Mai tîrziu, traversînd oceanul, aceste lupte ajung în Japonia unde «casta samurailor» le însușește sub forma unor procedee al căror rezultat era moartea sau mutilarea adversarilor.

La sfîrșitul secolului trecut, profesorul JIGORO-KANO înlătură procedeele feroce care puteau duce la grave accidente și leziuni și fondează pe baze științifice un nou sport JU-DO (calea blindă). Judo-ul este sportul care asigură practicantilor o dezvoltare complexă, fizică, psihică, spirituală, precum și o deosebită încredere în forțele proprii, siguranță în acțiuni și gândire. Acest sport este practicat atît de femei cît și de bărbați, indiferent de vîrstă.

În funcție de pregătirea tehnică însușită, cît și de vechime, JUDO-KA (practicantii acestui sport) primesc, ca semn distinctiv al valorii lor, cordoane colorate (alb, galben, portocaliu, verde, albastru, maron) pîndu-se ajunge chiar pînă la cordonul negru, acordat maestrilor — numiți DAN.

Dar să începem prin a vă introduce în secretele acestui sport, care bineînțeles că este recomandat a fi practicat în centrele de instruire, deschise în acest scop în peste 50 de asociații și cluburi din întreaga țară, sub conducerea unor cadre specializate.

Toate procedeele se predau pentru a fi executate pe partea dreaptă dar, bineînțeles, acestea pot fi tot atît de bine executate și pe partea stîngă. Și acum, câteva elemente introductive în judo.

I. UKEMI (căderile).
a) USHIRO-UKEMI (căderea pe spate). Din ghemuit, se aruncă picioarele în sus desprinzîndu-le de la sol. Brațele, perfect întinse, cu palma în jos, depărtate la circa 45° de corp, bat puternic în sol. Bîrbia în piept. Contactul cu solul se face simultan, prin omoplași și brațe. (Foto 1)

b) YOKO-UKEMI (căderea laterală). Asemănătoare cu precedenta cădere, cu deosebirea că în momentul aterizării, contactul se ia cu omoplatul și brațul drept sau stîng bîtîndu-se puternic sînteaș cu mîna dreaptă sau stîngă (Foto 2).

II. KUMI-KATA (priza). Mîna dreaptă apucă reverul stîng al adversarului, mîna stîngă apucă mîneca, puțin deasupra cotului drept. Este contraindicat a se folosi o priză rigidă, cu brațele încordate, aceasta ducînd la oboseala inutilă a executantului (Foto 3).

III. HIZA-GURUMA (roata la genunchi).

Primul procedeu cu care facem cunoștință face parte din grupa de procedee 5 KYU. Combatanții au luat priză și stau față în față (Figura A). Atacantul (TORI) face pas cu dreptul în lateralul stîng al partenerului atacat (UKE). În același timp trage de brațul stîng spre sine și în jos, ridică și împinge cu brațul drept, blochează cu scobitura plantarilor a piciorului stîng, genunchiul drept al lui UKE în partea anterio-externă, dezechilibrîndu-l pe acesta pe piciorul drept și în față (figura B). Acestui moment de dezechilibrare (KUZUSHI) îi urmează — prin continuarea și accentuarea dezechilibrării — momentul de pregătire a aruncării (TSUKURI) (figura C). Accentuînd la maximum acțiunea, se ajunge în situația ca UKE să fie aruncat (KAKE) (Figura D).

Atențiune! Se recomandă ca în momentul în care UKE ia contactul cu solul și execută YOKO-UKEMI (cădere laterală), TORI să-l asigure (să-i atenueze șocul provocat de contactul cu solul) trăgînd ușor de brațul stîng în sus (E).

(va urma).

Prof.
Ion CONSTANTINESCU
și
Laurențiu VASILESCU

1

2

3

A

B

C

D

E

CE FAC

MEDALIAȚII NOȘTRI?

Ion Covaci, unul dintre medaliații «europenelor», a... uitat, probabil, la ce mai servește aparatul în fața căruia a fost fotografiat cu numai câteva luni în urmă. Altfel, cum ne-am putea explica faptul că a fost învins de modestul boxer metalurgist Nicolae Tudor?

Din seara aceea frumoasă de iunie, când la patinoarul «23 August» din Capitală au avut loc finalele «europenelor» de box și când 4 medalii de aur, două de argint și una de bronz au situat pugilatul românesc în prim planul sportului cu mânuși din Europa, au trecut câteva luni. În acest răstimp, medaliații noștri au susținut câteva partide, unii dintre ei... adunînd în palmare înfrîngeri cu totul neașteptate și, bineînțeles, nedorite.

Campionul european la categoria grea, Ion Alexe, de pildă, a fost învins în cadrul Balcaniadei de la Galați de către bulgarul Kiril Pandov; Victor Zilberman, vicecampion european la «semimijlocie» a pierdut, tot în cadrul Balcaniadei, în fața turcului Celal Sandal; campionul european al «cocoșilor», Aurel Dumitrescu, după o evoluție penibilă, a primit o decizie nemeritată în «amicalul», cu Pavel Nedelcea, iar acum câteva zile Ion Covaci (medalie de bronz la «europene») a fost învins de către modestul boxer de la Metalul București, Nicolae Tudor.

În fața acestui bilanț complet nesatisfăcător, ne întrebăm ce fac medaliații noștri? Cum se pregătesc ei pentru a-și apăra galoanele cucerite pe ringul «europenelor»? Se pare că medaliile obținute i-au contaminat de suficiență, ei considerînd, probabil, că de-acum înapoi vor învinge numai datorită titlurilor pe care le au. Realitatea, însă, ne-a dovedit contrariul. Adversarii «vedetelor» noastre nu numai că nu se lasă impresionați de așa-i «europenelor», ci se pregătesc conștiincios, boxînd cu mare ambiție în compania lor. Rezultatele le-am amintit mai sus. Și cum ar putea fi altfel, cînd pînă și cel mai tînăr dintre campionii noștri europeni, Aurel Dumitrescu, își inchipuie că boxul a «început și se termină cu el»? Cum să-și mai... piardă Dumitrescu timpul în fața sacului de antrenament cînd el se crede atotștiutor și cînd își permite să-i spună antrenorului Lucian Popescu, omul care l-a condus din colț la «europene»: «Dumneata nu ai nici un merit»? Lipsa de modestie, tratarea cu ușurință a sfaturilor antrenorilor și conducătorilor de cluburi, convingerea pe care o au băieții noștri că la înfrîngere numai... arbitrii sînt vinovați, toate acestea duc la comportări submediocre, la insuccese.

Într-o astfel de situație, antrenorii și conducătorii cluburilor au datoria să urmărească cu severitate abaterile boxerilor de la disciplină, chiulul de la antrenamente. Cocoloșirea greșelilor, duhul blîndeții duc, și avem destule exemple în sportul nostru, la adevărate catastrofe. La rîndul lor, boxerii trebuie să înțeleagă că fără o pregătire temeinică, conștiincioasă, nu vor putea realiza rezultatele dorite. Oricît de talentat ar fi un sportiv, fără muncă, el va rămîne în permanență o... speranță și nu va deveni nici o dată o valoare.

Petre HENT

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

de Petre HENT și Paul OCHIALBI

XXVII

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru: Johnson, Willard, Dempsey și Carpenter. Continuăm acum cu unul dintre giganții ringului, italianul Primo Carnera.

PRIMO CARNERA

Paul Journee, fostul sparring-partener al campionului francez Georges Carpenter, se plimba pe străzile din Arcachon fără o țintă precisă. Boxerul de altădată, acum manager, se gîndea la oferta primită de curînd din partea unui organizator din Lyon. Deodată se izbi de ceva. Un moment nu-și dădu seama ce s-a întîmplat. În fața sa se afla un om cum nu mai văzuse niciodată. Un uriaș ca în basme.

— Pardon, monsieur — se scuză gigantul și porni mai departe.

Journee rămase pe loc, privind uluit. Omul de care se lovisc avea peste 2 metri înălțime și, cu siguranță, depășea binîșor suta de kilograme. Mercea încet, bălăbănuindu-și brațele și tirîndu-și picioarele, care se terminau în niște pantofi scilciați. Uriașul, care nu părea să aibă mai mult de 20 de ani, era îmbrăcat ca vai de lume. Hainele, mult mai mici decît i-ar fi fost necesare,

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXVII)

Primo Carnera împreună cu unul dintre numeroșii săi admiratori, jockeyul Tod Sloan

stîrnau pe el aproape în zdrențe.

«Iată unul care n-o duc prea bine... — își zise Journee pornind mai departe. Și ce uriaș! Așa să ai... un greu».

Gîndul acesta din urmă îl răsuci pe călcîic și porni pe urmele uriașului. Nu i-a fost greu să-l ajungă din urmă.

Așa l-a cunoscut Paul Journee pe gigantul Primo Carnera, omul care, peste cîțiva ani, va înghiți cele mai strălucitoare stele ale ringului, devenind campionul lumii. Dar oare cum a ajuns tînărul italian în orașelul francez? Și cum de se afla într-o stare atît de mizeră? Pentru a afla răspuns la aceste întrebări trebuie să ne întoarcem cu cîțiva ani în urmă, în Italia...

Sequels este un sat mic, pierdut undeva în provincia italiană Udine. Acolo s-a născut, la 25 octombrie 1906, Primo Carnera. Fiul al unor oameni sărmani, Primo a învățat de mic meseria de mozaicar, meserie pe care o avea și tatăl său, ca de altfel marea majoritate a locuitorilor din Sequels.

Copilaria lui Primo Carnera a fost dintre cele mai triste. Sărăcia și lipsa de lucru l-au determinat pe tatăl său, Sante,

Ring MAGAZIN

DICK TIGER REVENDICĂ TITLUL MONDIAL

Celebrul Dick Tiger, cu doi ani în urmă campion mondial la categoria semigreă, continuă să boxeze în ciuda celor 37 de ani. Ba mai mult, el a declarat ziaristilor că nu se va retrage din ring pînă nu va reintra din nou în posesia titlului mondial. Faptul că a cîștigat partida amicală susținută la Madison Square Garden în compania lui Nino Benvenuti, campionul mondial la mijlocie, îl determină acum pe Tiger să dorească centura pugilistului italian. Dar Benvenuti nu acceptă o întîlnire oficială cu Tiger, spunînd că el se bate cu mijlocia, nu cu «semigreă». Dick a fost... îndignat de refuzul lui Nino și a declarat ziaristilor că îl va bate pe Benvenuti pentru titlul mondial, chiar dacă va trebui să slăbească cît o... mușcă. Rămîne de văzut acum dacă forul suprem profesionist va lua în considerație provocarea lui Dick Tiger.

«Recalcitrantul» Oscar Ringo Bonavena

BONAVENA SUSPENDAT 90 DE ZILE

Cunoscutul boxer argentinian Oscar «Ringo» Bonavena, fost șalanger la titlul mondial al «greilor», a fost sancționat de către federația argentiniană de specialitate. Motivul? După ce a «executat» cîțiva foto-reporteri, Bonavena s-a făcut vinovat și de alte abateri de la disciplină, ajungînd, pînă la urmă «eroul» unei dispute cu membrii federației de box. Într-o ședință în care el era cel discutat, Ringo i-a insultat pe conducători. Rezultatul: 90 de zile suspendare. Forul argentinian, se spune în comunicatul dat cu acest prilej, îi va reduce lui Bonavena 30 de zile din pedeapsă, dacă el va cere scuze celor jigniți. Ringo, însă, nu a dat nici un răspuns.

Dick Tiger e optimist...

Bucurie pe ringul instalat la Sapporo, unde japonezul Shozo Saijo și-a apărut titlul mondial la «pană», învingîndu-l prin K.O. pe mexicanul Jose Luis Pimental.

FĂRĂ PROBLEME...

Deși se anunțase că centurile campionilor mondiali de box Nino Benvenuti (mijlocie) și Shozo Saijo (pană) au toate șansele să-și schimbe posesorii, ele au rămas vechilor campioni. În ciuda declarațiilor superoptimiste ale pretendenților — Fraser Scott și, respectiv, Jose Luis Pimental — evoluția lor pentru titlu a fost mult sub așteptări, italianul Benvenuti și japonezul Saijo cîștigînd fără probleme, primul prin descalificare în fața americanului Scott, iar al doilea prin K.O. în rîndul doi, în fața mexicanului Pimental. De unde se poate trage concluzia că e ușor să-i provoci pe campioni, dar e mult mai greu să le cîștigi titlurile...

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXVII)

să caute să cîștige un ban pentru familia sa tocmai în Germania. Înaintea primului război mondial, bătrînul Carnera trimitea din cînd în cînd soției sale, Giovanna, bani pentru întreținerea familiei. Dar sumele erau mici și Primo împreună cu cei doi frați ai săi, Secundo și Severino, umblau desculți și de cele mai multe ori flămînzii. A venit apoi războiul. Sărăcia familiei Carnera era de nedescris. În 1917, cînd Primo împlinise 11 ani, trupele germane au ocupat satul Sequals. Amintirile din perioada aceea sînt cele mai triste. Primo Carnera povestea mai tîrziu că, adesea, pentru a-și astîmpăra foamea sa neobișnuită, căuta rădăcini comestibile pe cîmpurile satului. N-au dus-o mai bine cei din familia Carnera nici după terminarea războiului. Tatăl, mai tot timpul șomer, a plecat să lucreze în Egipt. Grijă celor trei copii a rămas în seama mamei.

Deși avea 13 ani, Primo era înalt și voinic. Dar ce să faci cu brațele sale puternice aici, la Sequals, unde nu găsea nimic de lucru? Într-o zi se hotărî să plece de-acasă. Auzise de la alți oameni din sat că în Franța s-ar găsi de muncă. Acolo trebuia să ajungă el. Va cîștiga bani mulți, cu care-și va astîmpăra foamea, se va îmbrăca și ce-i va prisosi va trimite acasă, mamei.

Cu aceste gînduri a plecat, într-o dimineață, Primo Carnera din satul său. Îmbrăcat într-un vechi costum al tatălui și purtînd în picioare o pereche de pantofi ai bunicii, Primo porni spre Franța luînd cu el un bagaj compus dintr-un pieptene, o hatistă și o cămașă. Dorea să ajungă la Le Mans, unde se stabilise de mai mulți ani un văr de-al mamei lui. Spera că acesta să-l ajute.

Ruda din Le Mans l-a angajat pe Primo Carnera ca salahor pe un șantier de construcții. De dimineață pînă seara. Primo căra ciment și cărămizi. Apoi, noaptea, pînă aproape de ora 12, sub pretextul că-l învață tîmplăria, gazda sa îl pune să taie lemne. Recompensa pentru toată această muncă era mîncarea zilnică și, din cînd în cînd, cîte o haină veche. Așa a lucrat Primo Carnera timp de doi ani, fără să primească un ban. Singurul său cîștig învătase limba franceză.

Avea 15 ani cînd a găsit un alt patron. Acesta l-a angajat ca muncitor zidar. Au trecut alți doi ani, timp în care Primo n-a reușit să-și realizeze visurile cu care plecase de-acasă. Umbla tot flămînd și dezbrăcat. Acum avea aproape doi metri înălțime și hainele zdrențuite îi erau mult prea scurte. Din cei 15 franci pe care-i cîștiga zilnic, cheltuia 14 cu mîncarea și locuința.

PRIMUL MECI DE BOX

Timpul trecea fără să aducă nici o schimbare în viața tînărului zidar. Împlinise 17 ani, și 4 de cînd muncea, fie ca salahor, fie ca zidar, și nu reușise

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXVII)

niciodată să strîngă ceva bani. Într-o după amiază, în timp ce aranja niște cărămizi, s-a apropiat de el un domn bine îmbrăcat.

— **Tinere, vrei să cîștigi 25 de franci?** — l-a întrebat acesta.

— **Bineînțeles** — a răspuns Carnera. **Ce trebuie să fac pentru ei?**

— **Nu-l un lucru prea greu. Un meci de box mîine seară. Adversarul dumitale este un amator mult mai scund și mai ușor. Așa că...**

Carnera nici măcar nu auzise pînă atunci vorbindu-se de box. Răspunse mirat:

— **Să mă bat? Dar băiatul acela nu mi-a făcut nimic. De ce vreți să mă lupt cu el?**

l s-a explicat că nu este vorba de o bătaie serioasă, ci doar de o întrecere sportivă, cu mînuși mari, care fac loviturile ușoare, că nu există nici un pericol și că, învingător sau învins, el va cîștiga 25 de franci. A ascultat apoi care sînt regulile luptei și, pînă la urmă, a acceptat mai mult cu încredere la cei 25 de franci.

A doua zi, 14 octombrie 1924, domnul acela bine îmbrăcat a venit și l-a dus cu un automobil pînă la sala de box. Acolo, o emoție puternică a înroșit obraji tînărului zidar. La intrare, pe un sfîș uriaș, stătea scris cu litere mari numele lui: Primo Carnera...

A intrat într-un vestiar să se dezbrace. Dar nu avea nici pantofi, nici chiloți, nimic. A urcat pe ring îmbrăcat cu niște chiloți împrumutați și o pereche de sandale scilicite. Mînușile abia i-au încăput în mîini. Cînd s-au făcut prezentările, a aflat că adversarul său era Baronnetti, campionul marinei la categoria grea!

Meciul a început și Primo, care nu mai văzuse niciodată un meci de box, nu știa ce trebuie să facă. Primea lovituri după lovituri. A încercat să-și lovească și el adversarul, dar acesta dispărea ca prin minune din fața pumnului său. Simțea că este ridicol și asta îl dură mai mult decît loviturile primite. Tot izbînd în gol și fiind nepregătit pentru o asemenea treabă, a obosit repede și, în rîndul trei, a primit o corecție mult prea severă. A fost salvat de pumnii marinarului de către managerul său ocazional, care a aruncat buretele în ring. Socotise, probabil, că Primo încasase destul pentru cei 25 de franci...

Ajuns acasă, plin de vinătăi la ochi și cu buzele sparte, s-a jurat în fața patronului său că nu va mai «boxa» niciodată. Așa a debutat în ring viitorul campion mondial...

(Va urma)

MAMA ȘI FIUL

«Așchia nu sare departe de copac» — spune un proverb, pe care noi încercăm să-l ilustrăm prin această fotografie. Iubitorii întrecerilor de natație o vor recunoaște, desigur, în imagine, pe înătoarea Ingrid Ungur, fosta noastră campioană în probele de viteză. Ingrid a devenit acum... antrenora fiului ei. Acesta se simte bine în apă și progresele pe care le face au darul de a o uimi pe «antrenoarea» sa, care, ca orice mamă, susține că «elevul» său e un talent de-a dreptul fenomenal...

SOTUL — „PORTE BONHEUR“

Recordmana mondială în proba de 400 m (51.7 sec.) — atleta franceză Nicole Duclos, nu e o fată superstițioasă. Totuși, ea a declarat în fața prietenilor că ori de câte ori soțul ei asistă la întreceri, ea obține rezultate bune. Iată-i în imagine pe soții Duclos, după succesul realizat de Nicole în proba de 400 m a campionatelor europene din Grecia.

LEXICAL SPORTIV AUTUMNAL

Vînt: Aer în deplasare.
Bulion: Roșii făcute... K.O.
Must: Vin... junior.
Calorifer: Sobă cu... dribling.
Murături: Legume în declin de formă.
Lemne: Titularii... sobei.
Tusea: Galeria... răcelii.
Butoaie: Vestiarul... strugurilor.
Poamă: Pseudonimul... vedetei.
Bobocii: Golaverajul... giștelor.
Ploaie: Nori cu suspendarea... ridicată.
Soba: «Încălzirea»... șahiștilor.
Nori: Apă... suspendată.

... Titi GHEORGHIU — Vaslui

RAMPA DE LANSARE

O ultimă piruetă și ciocanul și-a luat zborul. Peste cîteva secunde el va ajunge la o distanță de 75,48 m de «rampa sa de lansare», atletul sovietic Anatoli Bondarciuk. Această cifră reprezintă un nou record mondial și a fost realizată în cadrul «europenelor» de atletism disputate la Atena. În imagine, recordmenul mondial în momentul realizării performanței amintite.

sportul a doua pasiune

Lucia Mara

— În 1951, cînd de-abia împlinisem 16 ani, m-am prezentat, cu inima cît un purice, la secția de handbal în 11 a asociației sportive bucureștene Constructorul. Doream să fiu... portar, un post care mă fascina și pentru care mi se spusese că aș avea aptitudini. După o suită de mingi «îndesate» în piept și în burtă, antrenorul s-a declarat de acord cu «angajarea» mea, iar eu — mulțumită că am scăpat numai cu ațut. Astfel a început cariera mea de portărită de handbal, cate, din păcate, nu a durat prea mult timp...

Și Lucia Mara, apreciată artistă a teatrului «Lucia Sturdza Bulandra», continuă să-și depene amintirile. Era o portărită grațioasă (făcuse balet), dar, la început, primea (tot... grațios) o groază de goluri. Cu timpul, însă, plesa porții apărută de Lucia Mara a început să fie scuturată tot mai rar. În 1953 intră în vederile selecționerilor, care o invită la un trial pentru selecția în echipa reprezentativă a Capitalei. Trece cu bine și acest test, dar... Între timp, reușise la examenul de admitere în Institutul de teatru, așa încît a trebuit să-și ia rămas bun de la handbalul de performanță. Dar Lucia Mara nu s-a despărțit complet de sport, practicînd, în anii studenției, voleiul, baschetul, gimnastica și scrima. Și azi își mai găsește timp pentru o «porție» zilnică de gimnastică, lucru deosebit de necesar în cariera teatrală. Se interesează de activitatea athletică și e o adevărată îndrăgostită de patinajul artistic. Este de părere că fiecare om ar trebui să facă sport și cu ațut mai mult femeile, care vor să fie «vesnic tinere».

În încheiere, Lucia Mara — interpreta Natașei din «Azilul de noaptea» al lui Gorki — ne-a împărtășit cîteva din realizările sale actricești: două roluri, diferite ca aspect, în «Un tramvai numit dorință» și «Livada cu vișini», precum și vîtoarea premieră «Puricele în ureche» de Georges Feydeau, o piesă care se desfășoară într-un ritm foarte alert, sportiv.

Alexandru SIMOC

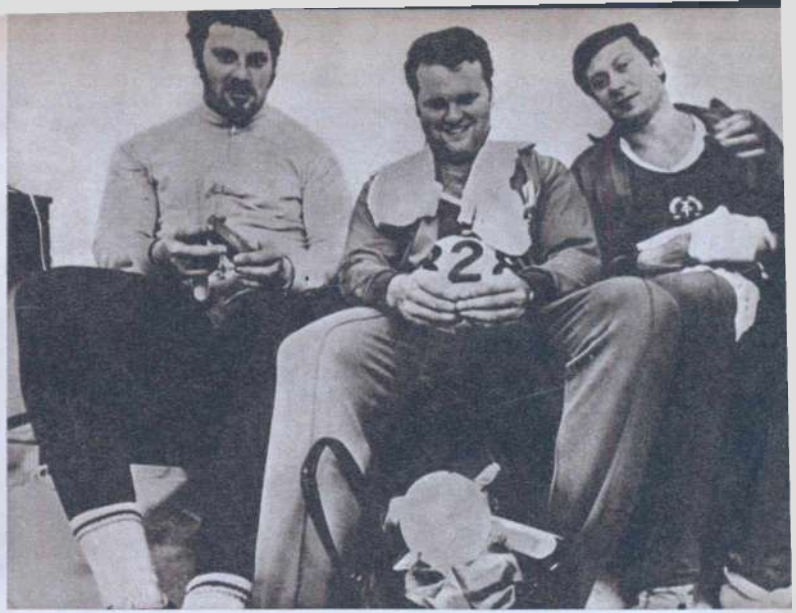
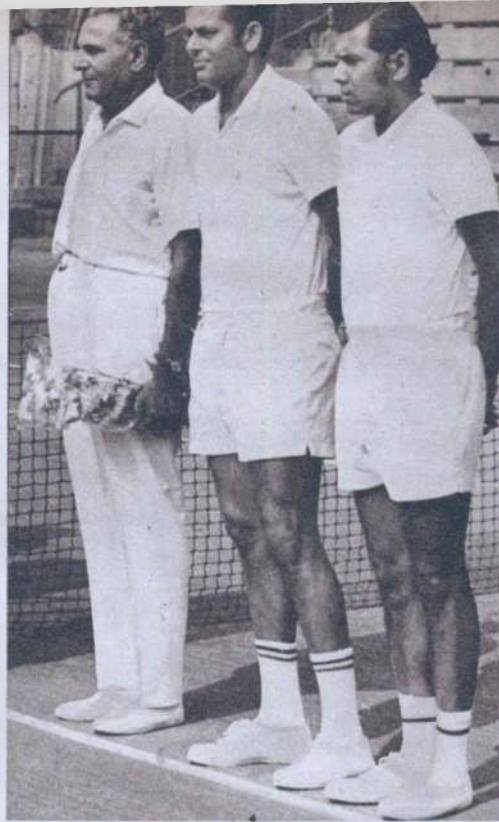

8 GREȘELI... de Octavian COV

SPORTIVII INDIEI

O filă din bogatul album al sezonului de tenis 1969: reprezentanții Indiei în cea de a 58-a ediție a «Cupei Davis», competiția supremă a sportului alb, aliniați înaintea meciului cu România. De la stânga la dreapta: *Shamsher Singh* (căpitanul echipei), *Premjit Lal*, *Jai-deep Mukerjee*. În confruntarea cu campionii Asiei, tenismanii români au câștigat o prețioasă victorie (4-0) și dreptul de a disputa finala inter-zone. Alături de hochei pe tarbă și fotbal sportul cu racheta se bucură de frumoase tradiții în marea peninsulă asiatică. Tenismanii Indiei au disputat de cinci ori testul inter-zonal, iar în 1966 s-au calificat în «finala finalelor» — *challenge round*.

AMBITIOSUL RICHY BRUCH

Întrecerile din cadrul europenilor de atletism, disputate nu de mult la Atena, au stabilit următoarea erarhia la aruncarea discului: 1) *Hardmuth Loech* 2) *Richy Bruch* 3) *Lothar Milde*. Dar iacă că atletul suedez *Richy Bruch* nu a fost mulțumit numai cu medalia de argint și, la numai 48 de ore după campionatele europene, a stabilit un nou record al continentului, la acasă, la Malmö, aruncind discul la 68,64 m. În imagine, recordmanul european *Richy Bruch* (primul din stânga) împreună cu campionul Europei, est-germanul *Hardmuth Loech*, și medaliatul cu bronz la Atena, *Lothar Milde* (RDG).

HAI, ROMÂNIA!

În tribunele lacului Himki, cu ocazia campionatelor europene de caiac-canoe, un grup de necunoscuți scanda încurajator pentru sportivii noștri aflați în cursă. Pe treningurile lor stătea scris «ITALIA». Animatorul acestei «galerii» nu era altul decât profesorul *Gheorghe Cojocaru*, care a semnat un contract cu Comitetul Olimpic Italian. El antrenează lotul Italiei de caiac-canoe, cu care este prezent la toate marile competiții.

SPORTUL — PRIETENUL TUTUROR

În localitatea franceză *Kerpape* au avut loc Jocurile internaționale ale invalizilor. Înainte de începerea întrecerilor, 200 de concurenți din opt țări au defilat prin fața spectatorilor. În imagine, reprezentativa invalizilor sportivi din Franța.

Fiind desenul din stânga, caricaturistul *Octavovaci* a făcut opt greșeli în speranța că va avea succes. Stimați cititori, vă veți amuza privind-lă. Succes!

CA LA NOI LA NIMENI...

Sezonul fotbalistic din toamna aceasta a oferit bucureștenilor multe meciuri importante, care trebuiau văzute neapărat din tribunele stadionului. Meciul scurs a fost abandonat și zeci de mii de iubitori ai fotbalului au pornit spre «Republică» sau «23 August». Dar pentru a scapa (vorba vine) câteva faze frumoase de fotbal, bucureștenii s-au văzut puși în situația de a lăsa cu asalt cele doar câteva case de bilete, mult prea puține pentru a nu prilejul și... faze ca cea din fotografia din dreapta.

Sperăm că în viitor întreprinderea de exploatare a bazelor sportive va organiza mai bine și din timp vânzarea biletelor, pentru a nu ne mai da... prilejul să ne rupem hainele, dacă vom dori să vedem un meci de fotbal.

Desen de Constantin CIOȘU

ROMANIA - PORTUGALIA 1-0 !

Goal!! Portarul Damas a fost învins. În dreapta, marele cuplu al meciului: Dobrin—Dumitrache.

Foto: Ion MIHĂICĂ

PROLETARI DIN TOATE TĂRILE, UNITI-VA!

SPORT
LEI 2,50

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NATIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr.20 (259)

OCTOMBRIE

ANUL XXII

1969

Colectivul redactional: Mircea COSTEA (redactor șef); Dimitrie CALLI-MACHI (secretar general de redacție); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOSAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHİ (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-91-13 și 11-10-05. Abonamentele se fac la toate oficiile postale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scinteii»

43.806